PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 — SAYI : 22 28 OCAK 1980 SİYASİ GAZETE FİYATI : 10 TL.

ALİ BAYIK
(1952 — ......)

FAŞİST CANİLER ALİ BAYIK YOLDAŞIMIZI KATLETTİ

CHP mini AP iktidarının düşürülmesinden sonra MHP ve MSP tarafından «kayıtsız şartsız» destekle iktidara gelen AP iktidarı, faşistler için elverişli bir ortam hazırladı. Türkiye çapında daha örtülü MC meclislerden güvenoyu almadan faşistlerde kıpırdanışlar oldu. Duruşmalara giden faşistler, «Ya tam susturacağız ya kan kusturacağız» sloganını kusmaya başladılar. Güvenoyu ile birlikte iyice azıttılar. Devlet dairelerini işgaller, ilerici, demokrat, devrimci memurları tartaklamalar başladı. Devrimcilerin canı, kanı pahasına tuttukları mahallelere, köylere, fabrikalara saldırmaya başladılar. İktidardan açık destekle bu işleri kitabına uygun beceriyorlardı.

Ali Bayık yoldaş da devrimcilerin kanı, canı pahasına tuttukları Antalya Ant Birlik Yağ Kombinasında işçiydi. Fabrikanın faşist bekçisi tarafından öldürüldü.

Olayın ilginç yanı bu faşist militanın; bir za-

(Devamı Arka Sayfada)

Faşizm Cehennemi Kenarına Getirildik

Parababaları yıllardır Türkiye'de oynadıkları oyunun son perdesine geldiler. Tek bir amaçları vardı: 27 Mayıstan beri gelişen Sosyalizm kültürünün kökünü kazıyarak toplumu 27 Mayıs öncesinin karanlıklarına geri götürmek. Yani sosyalizmin ve sosyalistlerin izini tozunu silmek. 20 inci yüzyılın son çeyreğini yaşayan dünyamızda bu mümkün müdür? Elbette değildir. Ama bu mümkünsüzlüğü Finans - Kapital'in arteryo skleroza uğramış çökkün beyninin kavraması, hele hele kabullenmesi de yine o denli mümkün değildir. O, gebermek üzere olan yaralı bir yırtıcı hayvanın son debelenişleri gibi etrafa saldıracak ve son vahşetini de gücünün yettiğince yapmaya çalışacaktır. Peki parababaları bunu nasıl yapacaktır? Basit: Önce, hergün birkaç masum insanın kanına girerek (yerli - yabancı casus örgütleri ve resmi - sivil tüm faşist güçlerince) «anarşi» yaratacaklar, besleyip geliştirecekler, sonra da «Vatan kurtaran aslan» rolüne çıkarak, kendi elleriyle yarattıkları «anarşi»den güya toplumu kurtarmaya soyunacaklardır.

Yine kendi hayasızca vurgun ve sömürülerinden kaynaklanan dayanılmaz işsizlik ve pahalılığın nedenini de «anarşik ortamdır» diyerek saptıracaklar ve halkta saklayacaklardır. «Anarşi»yi ortadan kaldırırlarsa işsizlik ve pahalılığın da önlenebileceğini söyleyerek halkı kandıracaklardır. Sonunda da, faşist saldırılarla işsizlik ve pahalılıktan bunalan halkımıza; «kaç ben kurtarayım» diyerek faşizm cehennemine çekebileceklerdir.

Tabii bu arada devrimci gelenekli ordu gençliğinin ve ordunun tarafsız çoğunluğunun da kündeye getirilmesi, faşizme çekilmesi gerekmektedir. Bu iş de «bölücülük» edebiyatıyla «vatan bölünüyor» çığlıklarıyla başarılacaktır.

Ve bu kahpece oyunlar sonucu, bilinçsiz halk yığınlarıyla ordu gençliği faşizme karşı çıkmaz hatta faşizme umut bağlar duruma getirilecektir. Tüm bu provokasyonlar başarıldı mı artık iş kolaydır. Çünkü işin sonuna gelinmiş demektir.

(Devamı 14. Sayfada)

ARİF KARAZEYBEK
(1955 — ......)

ARİF YOLDAŞ ÖLDÜRÜLDÜ!

Askerliğini er öğretmen olarak yapmak için 15 gün önce geldiği Urfa ilinin Halfeti ilçesi Akçayurt mezrasında hayin bir tuzakla katledildi.

Bir devrimci olarak insan ilişkilerine çok önem verirdi. Özel yaşantısında son derece disiplinliydi. En küçük işleri bile sonuna dek izler, bitirmeden bırakmazdı. Öğretmenlik yaptığı köylerde bu özelliklerinden dolayı kendisine saygı duyurulurdu. En son öğretmenlik yaptığı Konya Cihanbeyli Gölyazı Köyü halkı, köyden ayrılmaması için çok çalışmıştı.

Arif yoldaş bir inşaat işçisinin oğluydu, bundan dolayı işçilerin, köylülerin ezilmişliğini, horgörülmüşlüğünü görmüş ve işçi sınıfının kurtuluş yolunda devrimci derleniş saflarında mücadeleye katılmıştı.

Devrimci Derlenişe yürekten inanmış, varıyla yoğuyla kendini Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesinin örgütlenmesine adamış örnek bir devrimciydi. O da biliyordu ki bu mücadelede vurmak da var vurulmak da...

Devrimciler ölür, Devrimler sürer.

Dünya Proletarya Hareketi Bir Bütündür

Afganistan Hükümetinin aralarındaki anlaşmalar gereği olarak Sovyetler Birliğinden yardım istemesi ve bunun üzerine Sovyetler Birliğinin Arganistana asker göndermesi tüm emperyalist ülke liderlerini ve onların birer kuklası olan geri kalmış kapitalist ülke hükümetlerini nasırlarına basılmışça ayağa kaldırdı. Çin yine CİA güdümünde kendine düşen role bürünerek Sovyetleri işgalcilikle suçladı. Bizde küçükburjuva ilerici yazarlar bile bunun bir işgal olduğunu işgalin ise kimden gelirse gelsin tasvip edilemiyeceğini ileri sürerek Sovyetlere karşı çıktılar. Ulusal bağımsızlık edebiyatıyla uluslararası gericiliğin kuyruğuna takıldılar. Emperyalist demagojinin etkisinde kalarak kitlelere bu emperyalist demagojiyi cilalayıp yutturmayı devrimci görev bildiler.

Olayın gerçek yüzü neydi? Proletarya Sosyalistleri bu soruna nasıl yaklaşmalıydı?

Bilindiği gibi Afganistanda ordunun yaptığı bir darbe sonucu Afganistan Halk Partisi iktidara gelmişti. Afganistan Halk Partisi Sosyalist bir parti olarak Afganistanda Demokratik Devrimi başarmak ve sosyalizme geçmek istiyordu. Bu gidişi durdurabilmek için ABD hemen kolları sıvayarak bir «Müslüman Gerillalar» hareketi yarattı. Bu konuda kendisine uşaklıkta kusur etmeyecek Şah İranını ve Ziya ül Hak Pakistanını yine sözde İslamiyet adına «Müslüman Gerillalar»a yardım ediyor maskesiyle kul'anıyordu. Afgan Halkının antika yapısı (Aşiretçiliğin ve feodal kurumların güçlü olması) da bu Amerikan oyununun rahatça oynanabilmesini sağlıyordu. Amerika'nın finanse etmesi ve donatmasıyla oluşturulan gerillalar devrim çalkantıları içindeki Afganistan'da belli başarılar kazanabiliyordu. Bu başarılar da Amerikanın yeni bir karşı

(Devamı Arka Sayfada)

Finans – Kapital Çıkar Arabalarının Eskimiş Beygirlerini Değiştirdi

«Türkiye'de aralıksız, Bunalım - Kriz patlamaları nedendir? Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye Ekonomik ve sosyal yapısında **500 Finans - Kapitalistimiz**, 2000 Tefeci - Bezirganla elele vererek, «45» milyon insanı **Ekonomi, Politika, Kültür, Bilim, Din, Felsefe** tahakkümü altında sağmal etmekle kalmıyor. Türkiye Halklarını Uluslararası Finans - Kapitale, Emperyalizme kolu, kafası, izanı, vicdanı bağlı olarak teslim ediyor.»

«Bu **Modern** 500 kodamanla, **Antika** 2000 ortağı üstelik bütün yaptıklarını da **Milletin dileği** gibi gösterip yutturma sevdasındadır.»

«Onların «**Demokrasi**» dedikleri şey, Halkı, aldatmak palyaçoluğu idi. Halkın bir şeyden haberi yok. Diyelim ki, seçimden seçime kuru kalabalıkları davul zurnayla ürkütüp sandık başına topladınız. «**Adet budur**» diye, birbirinden hergelede karabeygirler kadar ayırtsız sözde çeşitli «**Siyasi Parti**»lerden berikisine, yahut ötekisine «Oy»larını attırdınız. Sonra aranızda göz kırpışarak anlaştınız :

«— Gelin oturalım, PARLAMENTARİZM denilen şu süslü kalede, birbirimizle cilveleşerek 4 yıl, halkın etini cımbızla kopara kopara yiyelim. Çok sıkışırsak, Meclis ortasına bir de pahalı Cami kuralım. Arasıra, abdestli, cenabet oraya girip çıkar, «YÜCE MECLİS» minarelerinden de kibarca ezan okuduk mu: bu Millet müslümandır, bizim de müslüman olduğumuzu anlattık mı ses çıkarmaz. Ali Cengiz oyunumuza devam eder gideriz.»

Hikmet Kıvılcımlı Parababalarının ince hesaplarını açık ederek onların tahakküm mekanizmalarını ortaya koyan yukardaki satırları 1971'de yazmış. Bugün aradan sekiz yıl geçmiş, ama parababalarının oynadığı oyun yine aynı. Onlar bu aynı oyunu aşağı yukarı 35 yıldır oynuyorlar. Halkın sırtından biri iniyor, öbürü biniyor. Halk için değişen bir şey yok. Finans - Kapital zaman zaman çıkar, sömürü ve zulüm arabasının yıpranan beygirlerini değiştiriyor. Yıpranan eski beygirleri ya günah tekesi yapıp kurban ediyor (Menderes gibi) ya da ilerde gerekirse yeniden kullanmak üzere yedeğe ayırıyor (Demirel gibi). Ve bu iğrenç oyun böylece sürüp gidecek. Ne zamana kadar? Halkı bilinçlendirip, örgütleyip emperyalizm cephesine karşı ordulaştıracak olan sosyalistlerin kendileri birleşip bir genel kurmay (Proletarya Partisi) oluşturana kadar. Biz sosyalistler derlenmeden, birleşmeden, tek merkezi örgütümüzü oluşturmadan Finans - Kapitalin hayasızca saldırılarına karşı koyabilmek, onun yarattığı işsizlik - pahalılık cehenneminden halkı kurtarabilmek mümkün değildir. Bu iki kere iki dört ederce açıktır ve kesindir.

Parababalarınca altıncı kez başbakanlığa getirilen Demirel, son hükümet programını parlamentoda savunurken bakın neler diyor :

«Sanayileşme çarpıkmış, dışa bağımlı imiş. Bunlar doğru değil... Nesi bağlı dışa? Fabrika da dışarıya yaptırılıyormuş. Mecbursunuz. Hammadde dışarıdan alınıyormuş. Herkes alıyor. Türkiye'nin Düyun-u Umumiye ve Kapitülasyonlar korkusundan kurtulması lazımdır.» (26 Kasım 1979. Gazeteler)

Evet işte böyle açıkça, Demirel; bir cümle yukarda sanayi dışa bağımlı değildir derken, bir cümle aşağıda «fabrikaların dışarıya yaptırıl»dığını, «hammadde»nin «dışarıdan alın»dığını itiraf edecektir. Ve bu cümlelerin birbiriyle çeliştiği, birbirini çürüttüğü onun hiç umurunda olmayacaktır. Ve o dahasını da söyleyecektir: «Türkiye'nin Düyun-u Umumiye ve Kapitülasyonlar korkusundan kurtulması lazımdır.» diyebilecektir. Yani Düyun-u Umumiye'den korkmayalım, ona teslim olalım demektir. Biliyoruz, bugünün Düyun-u Umumiye'si İMF'dir. Ve Demirel «Kapitülasyonlar korkusundan kurtulma»lıyız diyor. Yani Türkiye'nin tüm ekonomik değerlerini uluslararası sermayeye peşkeş çektik, çekmeye de devam edelim diyor. Biliyoruz: «Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu», «Petrol Kanunu», «İkili Anlaşmalar» v.s. kanunlarla Türkiye ekonomisi zaten Osmanlının Kapitülasyonlarından bin beter bir şekilde Uluslararası Emperyalizme peşkeş çekilmiştir. İşte Demirel utanmadan, arlanmadan vatanı ve milleti uluslararası parababalarına satmaya devam edelim, zaten edeceğiz de, diyor.

Demirel 1965'lerdeki ilk başbakanlığında da aynı şeyleri söylemiş ve uygulamıştı. Bugün de aynı şekilde davranacağını söylüyor. Zaten hangisi başka türlü davrandı ki? İnönü'sü mü? Menderes'i mi? Erim'i, Melen'i mi? Ecevit'i mi? Bunların Kıvılcımlı Ustanın dediği gibi «birbirlerinden, hergeledeki kara beygirler kadar olsun ayırdı yoktur.» Hepsi Finans - Kapitalin uşaklarıdır.

Yukarda söylediğimiz gibi biz aklımızı başımıza devşirip birleşmediğimiz sürece, bunların biri inecek biri çıkacak ve Finans - Kapitalin kanlı zulüm düzeni sürüp gidecektir.

Ancak, yine Kıvılcımlı Ustanın dediği gibi: Parababaları ne denli aktör olurlarsa olsunlar yaptıkları, yaptırdıkları bu vurguna can mı dayanır.

Üretmen halkımızın çoğunluğu bugün parababaları partilerine oy davarlığı etse de er-geç uyanacak; dostunu, düşmanını tanıyacaktır. Ve başta işçi sınıfımız gelmek üzere devrimci gençliğimizle kaynaşacak ve kendi öz siyasi örgütü tarafında ordulaşacaktır. Ergeç gerçekleşecek olan bu kaçınılmaz sonunu gören parababaları sosyal uyanışı durdurarak bu durumdan kurtulmak için son onbeş yıldır kanteri döküyorlar. 27 Mayıs politik devriminin yolaçtığı sosyalizm kültürünün kökünü kazıyarak, toplumu 27 Mayıs öncesine döndürmek istiyorlar. 12 Martta bu işi başaramadılar. Şimdilerde 12 Marttan yüz kat daha kanlı bir faşist diktatörlük oturtarak bu amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Böylece de Türkiye'yi ideolojice karantinaya **alınmış deliler koğuşuna çevirmek ve bu hale** getirdikleri Türkiye'de her türlü en acımasız sömürü ve zulmü keyiflerince uygulamak istiyorlar.

Parababaları bu amaçlarına AP iktidarıyla bir adım daha yaklaşmış oldular. Önümüzdeki günlerde faşistleşme süreci daha hızlı bir tempoda gelişecektir. Daha önce defalarca söylediğimiz gibi bu faşistleşme süresini ancak sosyalistlerin tek merkezi siyasi örgütte birleşmeleri durdurabilir. Eğer birliği sağlarsak ve proletarya partisini reorganize edersek, halklarımızı bugünkü faşistleşme sürecinin ve bundan çok daha beter olacak olan faşist diktatörlüğün çektireceği acılarından kurtarabiliriz.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM...

Dünya Proletarya Hareketi

(Baştarafı 1. Sayfada)

devrim yaratmak Endonezyada, İspanyada, Şilide yaptığı gibi Sosyalizmi ezmek ve devrimci kanına doymak için iştahını kabartıyordu. Amerikanın bu oyununda iştahını daha da kabartmak için, Çin, Pakistan ve Şah İranı da gerillalara her türlü yardımı yaparak olaya tuz biber ekiyorlardı.

İşte Taraki'yi devirerek iktidara gelmiş ve uygulamalarından memnun olmayanlar tarafından iktidardan uzaklaştırılarak idam edilmiş Hafızullah Amin'den sonra iktidara gelen Babrak Karmal yönetimi, emperyalizmin bu oyunlarını boşa çıkarmak için dost ve müttefik Sovyetlerden yardım istemiştir. Bir ülkenin proletaryasının en doğal davranışı olan davranışı koymuş Proletarya Enternasyonalizmi gereği Sosyalist bir komşu ülkenin proletaryasından yardım istemiştir. Devrimi karşı - devrime ezdirmemek için Proleter Enternasyonalizminin gereğini yerine getirmiştir.

Sovyetler Birliği de hiç bir gerekçeyle kaçınamıyacakları bu Enternasyonalist görevi yerine getirmiş, bir ülkenin proletaryasının yardımına koşmuş, devrimin Karşı - devrim tarafından alaşağı edilmesini önlemiştir.

Bu Enternasyonal görevi bir ülkenin bütün değerlerini sömürmek için emperyalist ülkelerin girişikleri emperyalist işgallerle aynı kefeye koyarak karşı çıkabilmek için insanın ya Emperyalist, ya Emperyalist Uşağı ya da emperyalizmin demagojilerini ilericilik, devrimcilik adına yutmaya hazır sınıf körü bir Küçükburjuva olması gerekir.

Sovyet müdahalesiyle Amerikanın Afganistan Devrimi hakkında beslediği bütün umutlar suya düşmüştür. Onlar bilmektedirler ki «Müslüman Gerillalar»ın Sovyet birliklerince desteklenen Afgan Ordusu karşısında bir varlık gösterebilmeleri olanaksızdır. Afganistan üzerine bir soğuk su içmekten başka yapabilecekleri hiç bir şey kalmamıştır. Onları Afganistan konusunda çılgına çeviren de budur. Bundandır yerli yersiz, tutarlı - tutarsız bu konuda bağırıp çağırmaları, yaygara, gürültü koparmaları.

Bu denli gürültü koparmalarının bir diğer nedeni de Afganistan olayını bahane ederek tüm geri kalmış ülke ve özellikle de Orta Doğu Ülkelerinin Halklarına bir Sovyetler umacısı ya da heyulası yutturarak özellikle Orta Doğu'da tezgahlayabilecekleri Faşizm girişimlerine ve gerekirse işgallere, darbelere zemin ve kamuoyu hazırlamaktır. Devrimcilik, ilericilik adına «Sovyet işgalciliği» çığırtkanlığı yapmak Amerika'nın bu oyununa çanak açmaktır.

Emperyalistlerin bütün oyunları boşa çıkmak zorundadır. Zafer Dünya Halklarının ve Proletaryalarınındır. Yaşasın Proletaryanın Uluslaraarsı dayanışması.. Yaşasın Sosyalizm...

Ali Bayık

(Baştarafı 1. Sayfada)

manlar halka umut olarak yutturulan Ecevit CHP'si tarafından fabrikada bekçi olarak tutulması ve eline silah verilmesidir.

Bu olayın da gösterdiği gibi umut ne AP, ne MHP ne de CHP'dir.

Umut ancak İŞÇİ SINIFI öncülüğünde HALK İKTİDARI'ndadır.

Bu ise ancak Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin örgütlenmesiyle mümkündür.

Ali Yoldaş, bunu bilincine çıkarmış, bu yolda mücadeleye atılmış bir neferdi.

Kahpece katledildi, yiğitçe öldü.

Anısı yaşatılacak, hesabı sorulacaktır.

«İKİ SÜPER» OPORTÜNİZM -XXI-

STKP PROGRAMINDAN TEORİK SEFALET ÖRNEKLERİ

İŞÇİ SINIFININ ÇIKARLARINI MEĞER KİMLER SAVUNUYORMUŞ?

STKP programı aynen şöyle yazıyor:

«İşçi sınıfının çıkarları, kent ve köy emekçilerini, küçük burjuvaziyi orta tabakaları, ilerici aydınları ve yurtsever gençliği Anayurdun bağımsızlığı uğrunda, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı, yabancı askersel üslere ve saldırgan NATO paktına karşı direnişe sürdü.» (Agy. s: 35)

«Direnişe sür»en kimmiş? «İşçi sınıfının çıkarları»ymış. Peki kimi direnişe sürmüş «İşçi sınıfının çıkarları»? «Kent ve köy emekçilerini' küçükburjuvaziyi, orta tabakaları, ilerici aydınları ve yurtsever gençliği». Başta söylediğimiz gibi tekrar uslubu programın her satırına egemendir. Yukardaki satırlarda da aynı durumla karşılaşıyoruz. Bu satırları tekrardan arındırırsak, söylenenin şu olduğu ortaya çıkar:

İşçi sınıfının çıkarları:

a — **İşçi sınıfını**
b — **Küçükburjuvaziyi**
c — **Orta tabakaları** direnişe sürüyor.

STKP'nin dediği budur.

İşçi sınıfı için söylenen elbette doğrudur. İşçi sınıfımız 1920 lerden beri kendi **«sınıf çıkarı»** için **«sınıf kavgası»** vermektedir.

Fakat İşçi sınıfı için söylenen ne denli doğruysa, küçükburjuvazi ve orta tabakalar için söylenen o denli yanlıştır. Sırasıyla incileyelim:

STKP programı «İşçi sınıfının çıkarları...... **küçükburjuvaziyi......** emperyalizme ve onun **yerli** ortaklarına karşı...... direnişe sürdü» diyor. Yani küçükburjuvazi işçi sınıfının çıkarları uğruna «emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı» savaşa girişti diyor. Evet STKP ciddi bir iddiayı ortaya atıyor ve de en önemli teorik belgesi olan programına bu iddiayı geçiriyor. Ve de böyle bir iddiayı öne sürecek denli bilimden habersiz bir siyaset Türkiye'de taraftar bulabiliyor, sosyalist ülkelerce tanınabiliyor, ciddiye alınabiliyor. Gülermisiniz, ağlarmısınız?

Bu denli dangalakça olmasa da, buna benzer iddiaları, uluslararası proletarya hareketi tarihinde ortaya atanlar olmuştur. Proletaryanın önderleri ise böyle saçma iddiaları acımasızca eleştirmişlerdir.

1902'de Plekhanov'un İkinci Taslak Programı da küçükburjuvazinin tutuculuğundan hiç söz etmeden, sadece onun devrimci ruhundan bahsediyordu. Lenin Usta bu görüşü bakın nasıl eleştirmişti:

«Taslak, küçükburjuvazinin devrimci ruhundan (eğer **proletaryayı destéklerse,'** bu onun devrimci olduğunu göstermez mi?) onun tutuculuğuna (ve hatta gerici ruhuna) bir kelimeyle bile değinmeksizin olumlu bir şekilde söz eder. Bu bütünüyle tek yönlü ve yanlıştır.

.«Biz küçükburjuvazinin **tutuculuğuna** olumlu bir şekilde değinebiliriz (ve değinmeliyiz.) Ve **onun devrimci ruhuna, şartlı bir biçimde** değinmeliyiz. Ancak böyle bir formülasyon bütünüyle Marks'ın öğretisinin tüm ruhuna uyacaktır. Örneğin, **Komünist Manifesto** dosdoğru açıklıyor ki: «burjuvaziyle yüzyüze gelen bütün sınıflar içinde yanlızca Proletarya gerçekten devrimci sınıftır... Küçük imalatçı.... Esnaf, köylü.... **devrimci, değil, fakat tutucudurlar.** Hatta daha fazlası gericidirler. Eğer tesadüfen devrimci olmuşlarsa, («eğer»!) sadece yaklaşan proleterleşmeye geçişlerinden dolayı böyle olmuşlardır... Kendilerini proletaryanın saflarına yerleştirmek için kendi mevzilerini **terkederler.**

«Komünist Manifesto'dan beri sorunların yarım yüzyıl içinde önemli derecede değiştiği söylenmemeli. Bu hususta kesinlikle hiçbir şey değişmemiştir. Ve teorisyenler daima bu öneriyi kabul etmişlerdir. (Mesela Engels, 1894'de Fransız tarım programını tam bu noktadan çürütmüştür. O, küçük köylünün kendi mevzisini **terkedinceye kadar,** bizimle birlik olmayacağını, onun yerinin anti - semitistlerin yanı olduğunu, onlar kendisini fabrikalara sürdükçe, burjuva partileri kendisini daha çok aldattıkça onun kesinlikle bizim tarafımıza geçeceğini dosdoğru koymuştur.)» (Lenin, RSDIP Program Taslakları, Kıvılcım Yayınları s: 49 - 50).

Demekki küçükburjuvazi, küçükburjuvazi olarak kaldıkça devrimci değil, tutucudur, hatta gericidir. Ancak küçükburjuvazinin yıkıma uğrayan, proleterleşerek fabrikalara sürülen unsurları proletaryanın saflarına geçer, devrimcileşir. «Eğer diğer unsurlar bu sınıfa (proletarya'ya Dev-Der) katılırlarsa bunlar sınıflar değil unsurlardır. Ve ancak onlar kendi mevzilerini terkettiklerin'de bütünüyle ve kesinlikle katılmış olurlar.» (Lenin, Age s: 48)

Yine STKP'nin tezinin yanında çok masum kalmakla birlikte, STKP'ninkine benzeyen bir iddiayı Türkiye'de bir zamanlar MDD (TEP) ortaya atmıştır.

Şöyle demişti MDD:

«Kemalist küçükburjuvazi MİLLİ nitelik taşıyan DAHA İLERİ BİR SINIF olduğuna göre...» (3. MDD S: 15) (Aktaran ve majüskülleyen Hikmet Kıvılcımlı, Devrim Zorlaması... S: 372)

MDD'nin bu gülünç tezini o zamanlar Kıvılcımlı usta şöyle eleştirmişti:

«Modern toplumda bir yol Küçükburjuvazi bir sınıf değil kat kat katmerli bir tabakalar koleksiyonudur. Geçelim.

«Ama «Daha ileri bir sınıf» hiç değildir. Onu ancak Çarlığın Narodnikleri devrime özgüç yapmak istediler. Tutmadı. Öyleyse MDD'nin o yakıştırmaları neyi gösteriyor?

«MDD ideoloğlarının, uluslararası marksist terminolojiyi hem yerinde kullanamadığını, hem de Türkiye'nin **orijinal sınıf karakteristiğini** Enes-ki sosyalistlerle bir türlü paylaşmaya kıyışamadığını.» (Kıvılcımlı Age s: 372)

Bildiğimiz gibi STKP'nin yukarda aktardığımız metindeki hataları bu kadarcık değildi. STKP orda «orta tabakalar»ın da «işçi sınıfının çıkarları için» «emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı» savaşa girdiğinden dem vuruyordu. İddianın ne denli traji - komik olduğunu göstermek için konuyu biraz açlım. Orta tabakalar bilimcil sosyalizmde ne anlama gelir? Kimler oluşturur bu tabakaları, önce onu görelim:

«Orta tabakalar: Emperyalizm Cephesi ile Halk Cephesi arasında Finans - Kapital'in Arafatta tutmak istediği orta tabakalar üç kümede toplanabilirler:

«1 — Büyük **Aydınlar**

«2 — Orta ve Küçük **İşverenler** (Yaban Kapitalistler Dev - Der)

«3 — Orta ve Küçük Emlak Sahipleri (Yaban Emlak Sahipleri. Dev - Der)» (Kıvılcımlı, Age s: 253)

STKP, Orta Tabakalar'ı elbete bu nitelikte ve doğrulukta koyamıyor. Marksist terminolojinin yabancısı olan STKP her konuda olduğu gibi bu konuda da cehaletini sergiliyor ve önüne gelen sınıf ve tabakayı Orta Tabakalar'ın içine sokuyor. Görelim:

STKP programının 54. sayfasında, Orta Tabakalar başlığı altında şu sınıf ve tabakalar sayılır:

«Küçük ve orta sanayicilerin, atelyecilerin, esnafın, küçük tüccarın, zanaatçıların......

«Mühendis, mimar, doktor, avukat, yazar ve sanatçı gibi serbest meslekten olanların......

«Memur, öğretmen, subay gibi aydın emekçilerin (Memur ve subayın da emekçi olduğunu (!!) duymadık demeyin sakın. İşte STKP sayesinde bunlarıda duydunuz ve kültürünüz korkunç bir biçimde arttı (!!) Dev - Der)...»

«Emekçilerin ......» (Agy, s: 54)

Gördüğümüz gibi STKP, esnaf, zanaatkar gibi küçükburjuvaları da memur, subay gibi modern (aydın) küçükburjuvaları da Orta Tabakalar başlığı altında sayıyor. Ve ona dahil ediyor. Bu kadarcık hatayla yetinse ne iyi. «Emekçileri» de aynı başlık altında sayıp, Orta tabakalara dahil ediyor ki, yine bizleri gülmek ya da ağlamaktan birini seçmek zorunda bırakıyor. Besbelliki STKP emekçi kavramının da anlamını bilmiyor. Bilseydi kuşkusuz «emekçileri» orta tabakalara dahil etmezdi. Emekçi kavramı, bildiğimiz gibi işgücünü işveren ya da kendi adına kullanarak emeğe dönüştüren ve böylece değer yaratan kişi anlamına gelir. Ve bir sınıfı dile getirmez. Çünkü Proletarya da işgücünü işverene satarak onun adına kullanır, emeğe dönüştürür ve değer yaratır. Bu yüzden emekçi kavramı proletaryayı da kapsar. Fakat kendi tarlasında üretim yapan köylü veya kendi atelyesinde üretim yapan terzi, marangoz, kunduracı gibi küçükburjuva üretmenler de işgüçlerini kendi adlarına kulanarak, emeğe dönüştürüp değer yaratırlar, ve onlar da emekçidirler. Yani emekçi kavramı hem proletaryayı hem de küçükburjuva üretmenleri dile getirir. STKP emekçileri orta tabakalar başlığı altında say-

(Devamı Arka Sayfada)

makla proletaryayı da orta tabakalar içine sokmuş oluyor.

Fakat bu arada bizde konudan uzaklaşmış olduk. Ama suç bizde değil. Çünkü STKP programı tam bir devedir. Yani onun doğru olan hiçbir yanı yoktur. Bunun için biz de onun bir yanlışını göstermek isterken, ister istemez başka yanlışlarına da değinmek zorunda kalıyoruz. Tabii ele aldığımız ilk konudan da uzaklaşmış oluyoruz. Neyse, yeniden esas konumuza dönelim.

STKP, «küçük ve orta sanayiciler» dediği Yaban Burjuvaları da orta tabakalar içinde görüyor. Ve böylece de Yaban Burjuvaziyi işçi sınıfının çıkarları için savaşa sokmuş oluyor. Elbette böyle bir iddiaya eşşekler bile inanmaz, ama STKP önderleri inanır...

Biz meselenin doğrusunu, yani Yaban Kapitalistlerin sınıf niteliğini yine Kızılcımlı Usta'dan okuyalım:

«Egemen sınıflar: kendi içlerinden «Yaban: Vahşi» saydıkları birçok Kapitalist ve Emlak Sahipleri zümre ve tabakalardan pek çok elemanları **Halk** yığınları içine atarlar. Bu ne **egemen**, ne **ezilen** sınıf sayılmayacak insan yığınlarına **OrtaZümreler»** adı verilebilir. Çünkü, gerçekten ORTADA: **«İki cami arasında binamaz»** dedikleri çeşitten ARAFATTA ve ARADA sıkışıp kalmış kümelerdir bunlar.

«Küçükburjuva olamazlarmı? Hayır. Gerçi o kodaman Finans - Kapitalist canavarlar yanında **«Yaban»**lar pek **«Küçük»** kalırlar. Ama küçükburjuvadan çok ayrı seçiktirler:

«1 — Küçükburjuva gibi, kendi **işletmelerinde bedenleriyle** de çalışmazlar.

«2 — Küçükburjuvanın yanında çalıştırdıkları birkaç çırağı ve kalfa yahut yardımcı «ameliye»yi geçmez. Orta Zümreler: bir hayli gündelikçi işçi çalıştırıp sömürürler.

«Ne var ki Finans - Kapital kodamanları, bu Orta Yabanilerinden sömürü kaynaklarını, bin bir dolambaçlı yoldan sızdırıp çekmeyi bilirler. Ve Yabaniler'de bunun az çok farkındadırlar. Hele **«Devletçilik»** adı verilen Tekelci Kapitalizmin kıyma makinası ile ilişkileri, kasap dükkanı önündeki kedi - köpekciklerin durumunu andırdıkça, hoşnutsuzlukları durmadan artar.» (Kıvılcımlı Age, S: 247-248)

Gördüğümüz gibi Orta Tabakaları oluşturan Yaban Burjuvalar, Yaban Emlak Sahipleri ve Büyük Aydınlar toplum içinde işgal ettikleri yerlerden dolayı tutarsız ve kararsızdırlar. İşçi sınıfı, eğer onları nötralize edebilirse, Finans — Kapital + Tefeci Bezirgan cephesi yenik düşürebilir. Burjuva Demokratik Devrimi başarıya ulaştırabilir. Yok eğer bunları daha da ileri götürüp sempatizan duruma getirebilirse, «Devrim sancılarını herkes için en çok **«ılımlaştırmış» olur.»**

Bu konuda son sözü Lenin Usta'ya bırakalım:

«Doğuştan bezirgan olan Burjuvazi, savaştan ve devrimden nefret eder, ama koşullar onları devrim zemini üzerinde durmaya zorlar, çünkü ayaklarını basaracları başka bir zemin yoktur.

«Şu ya da bu burjuva ideoloğunun devrimle kişisel bütünleşmesi bir yana, burjuvazinin devrimi benimsemiş olmasında içtenlik olamaz. Burjuvazi, hareketin bu yüksek aşamasına bile, bencillik, tutarsızlık, pazarlık ve gerici kaçamaklar ruhunu getirmekten başka bir şey yapmaz.» (İki Taktik, S: 151)

«Burjuvazi, dar, bencil çıkarları karşılanır karşılanmaz, tutarlı demokrasiye «yüz çevirir çevirmez» (ve bunu daha şimdiden yapmaktadır!), yığın halinde, kaçınılmaz olarak karşı - devrime, otokrasiye yönelecek, devrime ve halka karşı dönecektir.» (Age, S: 117)

«Bir sosyal - demokrat, proletaryanın, kaçınılmaz olarak, sosyalizm uğruna, en demokratik ve cumhuriyetçi burjuvaziye ve küçük burjuvaziye karşı sınıf savaşını açmak zorunda olduğunu bir an için bile olsun unutmamalıdır. Bu her türlü kuşkunun ötesindedir. Öyleyse, burjuvaziyle birlikte «ortak bir darbe vurma» taktiklerimizin geçici niteliği ve «bir düşmanı» kollar gibi «müttefikimizi de» sıkı bir biçimde kollama görevi de her türlü kuşkunun ötesindedir. vb.» (Age, s: 99)

Gördüğümüz gibi ustalar en küçük bir kuşkuya yer bırakmayacak kertede konuyu aydınlattılar. Bize söyleyecek pek söz kalmadı. STKP, işte niteliği bu olan burjuvaziyi «işçi sınıfının çıkarları için» yani Sosyalizm için savaşa girmiş göstermektedir. Ve bu trajı - komik iddiasını ciddi ciddi savunup programına dek geçirmektedir. STKP'nin bu iddiası onun marksizmden ne denli uzak olduğunu gösteren yüzlerce kanıttan biridir.

«MHP» İLE «MSP» GERİCİ PARTİ DEĞİL Mİ?

STKP programı gerici partileri sayar. Fakat «MHP» ile «MSP» nin bunlar arasında adı geçmez. Görelim:

«İşbirlikçi büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin, emperyalist tekellerin, yerli yabancı ortakların çıkarlarını AP, DP, CGP gibi partiler savunuyor. En sömürgen, en gerici güçlerin bu partileri ayrı adlar taşımakla beraber, aynı sınıfın değişik kesimlerinin çıkarlarını savunuyor, aynı zamanda bu değişik kesimlerin çelişki ve çatışmalarını da yansıtıyor. «(STKP programı s: 10)

STKP, bir kere saydığı bu üç partinin de öz be öz Finans - Kapital partisi olduğunu göremiyor. Onları «aynı sınıfın değişik kesimlerinin çıkarlarını savunan» partiler sanıyor. STKP Türkiye sosyal sınıflarını oldukları gibi göremediği için, elbette bu sınıflara dayalı partileri de göremeyecek, anlayamayacktır. Bu açıdan STKP'nin söz konusu partilerin Finans - Kapital partileri olduğunu anlayamaması doğaldır. Geçelim.

Fakat «en sömürgen, en gerici güçlerin» partileri dediği bu partiler arasında «MHP» ile «MSP»nin adları geçmez. Herhalde «MHP» ile «MSP»yi «en sömürgen, en gerici güçlerin» partileri saymaması ve bu yüzden adlarını anmaması söz konusu olamaz. Öyleyse geriye tek alternatif kalıyor: o da «gerici partiler»i sayarken «MHP» ile «MSP»yi unutmuş olması. Türkiye'nin en ücra bir köyünde döğüşen en acemi bir devrimci militan, en sıradan günlük çalışmasında, bir ajitatif bildiri yazarken bile, parababaları partilerinin adlarını anmak istedi mi, «MHP» ile «MSP»yi unutmaz. Çünkü Finans - Kapitalin en militan partisi «MHP» ile Finans - Kapital güdümlü Tefeci - Bezirgan partisi «MSP» nin ne olduğunu her günkü çalışması sırasında yaşayarak görür, öğrenir. STKP ise Türkiye'den onbinlerce kilometre uzaklıktaki bir fare deliğinden mızıldanarak ömür tüketen bir kaçak akım olduğu için bu partileri unutması doğaldır. Yoksa bu unutuşun başka türlü açıklaması yapılamaz.

STKP PROGRAMI TÜRKİYE'DE «YABANCI TARIM TEKELLERİ» ARAR

Şöyle denir:

«Geniş köy emekçileri ağır vergilerin, ağaların, tefecilerin, bankaların, yerli ve **YABANCI TARIM TEKELLERİNİN** sömürüsü, ezgisi ve baskısı altındadır.» (Agy s: 34) (Biz majüskülledik)

«Tarımda bütün YABANCI İŞLETMELER, TARIM TEKELLERİ, ARACI KUMPANYALAR devletleştirilir.» (Agy s: 52) (Biz majüskülledik)

Görüldüğü gibi Türkiye'de «yabancı tarım tekelleri» olduğu ciddi ciddi savunulur. STKP bizleri yine gülmek ya da ağlamak gibi heyecanlardan birini seçmek ve yaşamak zorunda bırakıyor. Oysa Türkiye'de bir tek «yabancı tarım tekeli» bulunmadığını, bırakalım devrimci ya da sıradan aydınları en cahil yurttaş bile bilir. Ama STKP bilmez. Neden mi? Şundan: Çünkü STKP Türkiye'de yaşamıyor. Türkiye'den sürekli «Anayurt» diye sözediyor:

«... Anayurdun çıkarlarını...» (Agy s: 21)

«... Anayurdun bağımsızlığı...» (Agy s: 35)

«... Anayurdun ulusal çıkarlarını...» (Agy s: 37)

Gördüğümüz gibi Türkiye'nin STKP lügatındaki adı «Anayurt»tur. Bu terminolojiyi kullandığı için STKP'yi suçlamıyoruz. Tersine böyle bir dil kullanmakta onun son derece haklı ve doğru davrandığı kanısındayız. STKP böylelikle durumuna en uygun terminolojiyi seçmiş olmaktadır. Çünkü aşağı yukarı yarım asırdır Türkiye'de olup bitenleri Moskova ya da Berlin rasathanesinden gözleyen insanlar elbette Türkiye'den «Anayurt» diye sözedeceklerdir ve Türkiye'de «yabancı tarım tekelleri» arayacaklardır. Bu son derece doğaldır. Bu nedenden biz STKP'yi kabahatli bulmuyoruz. Dokunaklı bir halk türküsünde dendiği gibi «Kabahat Sende (onda) değil, sana (ona) gönül verende» dir. Yani onu bir siyasi hareket olarak ciddiye alandadır.

(DEVAM EDECEK)

LENİN ve TÜRKİYE

HİKMET KIVILCIMLI

Dünya'da Rusya Volga demektir.

Lenin Volga'nın çocuğudur.

Babası Halk Okulları müfettişliğinden kıdem hakkı ile **Asalet** ünvanını almıştır. İliç, 22 Nisan 1970 günü Simbirsk'te (şimdi Ulyanovski) doğdu. Volganın; yer esiri köylüleriyle, kürek mahkumu işçileriyle ve köle milletleriyle (Kazan, Samara ve Türkleriyle, Tatarlarıyla) düşüp, kalkarak büyüdü. Ömür boyu da o insanlardan kopuşmadı. Yalnız onlar için yaşadı.

15 yaşında Çernişevski'nin **«Ne Yapmalı?»** eserine tutuldu. 16 yaşında, ağabeyisinin Petersburg'tan getirdiği K. Marx'ın **Kapitali**ne sarıldı. Bir gün, yaptığı okul ödevini suratına atan öğretmeni Vladimir Ulyanov'a bağırdı:

«Neymiş o sözünü ettiğiniz ezilen sınıflar, yâni, işleri ne onların burada?»

17 yaşındaydı. Üniversiteli ağabeysi Aleksandr ile ablası Anna, Çar II Aleksandr'a suikast yapmaktan tutuklandılar. Anaları çırpındı durdu. 8 Mayıs 1887 günü Narondik ihtilalcisi genç Aleksandr, Schlusselburg kalesinde idam edildi. Tek aile erkeği kalan İliç o zaman, kendilerinin ezilen sınıftan olduklarını ve ezilen sınıfların ne olduğunu daha derince kavradı. Ve:

«— Hayır dedi. Başka yol tutacağız. Yol bu değil!..»

Narodnik'liğin (Halk dostları), zılgıtın, anarşizmin, nihilizmin sonu gelmiyordu. İstibdat devrilecekti. Ama çıkar yol **terör değildi.** Terör bir Çarı öldürüyordu, yerine daha berbat başka Çar çıkıyordu.

İliç, Kazan Üniversitesinde bir ihtilâlci «Kurjok»una, (Yuvar'ına) girdi. Yaşı benzemesin, üniversite hocaları, polisle gericilikte yarışa kalkmış tutalaklardı. Üniversite tüzüğüne karşı yapılan öğrenci ayaklanmaları üzerine 4 Aralık gecesi İliç tutuklandı. Komiser, bu delikanlıya baktı baktı:

«Önünüzde duvar var yahu, siz duvara karşı ayaklanıyorsunuz!»

Demişti. İliç'in karşılığı şu oldu:

«Evet, duvar... Ama çürük duvar. Parmağınla dokunsan yıkılacak.»

KİMDİ o ihtilâlci **Narodnik**'ler? Türkçeye Fransızcasından aktarmışlar: **«Popülizm»** diyorlar. Çocukların ağzında bir sosyalizmden sapma sözcüğü, isteyen istediğine takıyor. Bir gazete halkın anlayacağı dille çıkarsa, ona «Popülizm yaptı» diyorlar.

Polis Müdürü, Vali vururlar. Devlet başkanına suikast hazırlarlar. Bunlar eğer gizli polis ajanı değil de, sırf ideal uğruna yapıyorlarsa terörü, sosyal maksatları vardır. Hatta sosyalistleri beğenmiyen anarşistlerin parolaları **«eylemle uyarı»** dır. Bir zalimi öldürürlerse yeryüzünden sömürü kalkar sanırlar.

Rusya'da Narodnik'lerin amaçları sosyalizmi kurmak sayılır. Nasıl kuracaklar? Her ülkedekinden **başka** türlü, Rusya geri bir ülke. Orada kapitalizme uğramaksızın, **doğru** sosyalizme geçmenin gerekçesi, Slav kırlarında kalmış **«Miç»** adlı ilkel köy komünaları olabilir. Bizdeki **«İmece»** li köylere benziyen köy komünaları Narodnikler için tek tutamaktır. Sırf ona dayanarak şu üç tezden yola çıkarlar:

1 — Rusya'da kapitalizm **«iğreti»** ârızî) dir.

2.— İşçi sınıfı öncü **özgüç olamaz.**

3 — Köy **imecesinden** doğru sosyalizme varılacaktır.

Bu tezler neye benziyor? Tıpkı gene yaşı benzemesin, Türkiye'de anti-kapitalist miyiz, yoksa anti-emperyalist miyiz? Yahut işçi sınıfının objektif veya subjektif şartları ve varlığı proleteryanın «Özörgütünü» mü, yoksa üvey örgütünü mü kurmaya elverir mi, elvermez mi? Küçük burjuva öncülüğünde sosyal devrim olur mu, olmaz mı?. gibi masa başı yarenliklerine.

İliç, tam beş yaz boyu köy anketleri tertipledi. Rus köy yaşantısında gelişen sosyal sınıf **ayırtlanışını** izledi. O sabırlı araştırmaya dayanarak: **«Köy Yaşantısında Yeni Ekonomik Hareketler»** incelemesini yazdı. O zaman legal ün yapmış Narodniki-Liberal dergisi, bu incelemeyi yayınlamaya tenezzül etmedi.

İliç, öğrenim disiplinine saygılıydı. Petersburg Hukuk Fakültesine 1889 senesi başvurdu. **«az emniyetli»** kişilerle düşüp kalktığı öne sürülerek o sene atlatıldı. Ancak 1890 senesi girebildi. «Burjuva Öğretimi» ne boş vermedi, 1891 senesi ,**Roma Hukuku Tarihi, Medeni Hukuk ve Usulü, Ticaret Hukuk ve Usulü, Ceza Hukuk ve Usulü, Rus Hukuk Tarihi, Kilise Hukuku, Kamu Hukuku, Maliye Hukuku, Ekonomi Politik, İstatistik, Hukuk Ansiklopedisi, Hukuk Felsefesi** üzerine yapılmış sınavda, 33 aday içinde tek **«Pekiyi»** derece ile başarı kazanan öğrenci oldu.

1892 Martından sonra artık züğürt ve yoksul Rus ve Tatar köylülerinin çarlık düzeni içinde gürültüye getirilen davalarına bakıyordu. İlk savunduğu suç: **«Çar işleri iyi yapmıyor, dediği için Allaha, Meryem Anaya, Kutsal Üçüze ve Haşmetpenâh İmparator Hazretlerine karşı gelmiş»** olmak cinayeti idi.

Ancak bu iğne ile kuyunun kazılamayacağını biliyordu. Dört sene Samâra **Yuvar**'larında **(Kurjuk'larında) Rus Tarihini** ve **Ekonomi Sistemini** inceleyen konferanslar verdi. Bu konferanslar daha sonraki **«Halk Dostları»** (Norodnik) **«Kimlerdir ve Onlara karşı Nasıl Döğüşülür?»** gibi yazılarına taban oldu.

Bu Marxist metodla yüzdeyüz yerli **orijinal** teorik araştırmalar, hiçbir zaman **pratik**'le denetlenmekten uzak kalmadı. İlyiç, Samara'daki Bilimcil sosyalist Yuvar'ı: Nijninevgorad, Vladimir'i, Petersburg Marxistleriyle bağlantıladı. Cezaevinde yatan Fedosseef'le mektuplaştı, anlaştı. İki insan **«Volga Anaçko»**yu önemli Bilimcil sosyalizm merkezlerinden biri yaptı.

31 Ağustos 1893 günü İlyiç Petersburg'dadır. O sene Rusya'da işçi yığın hareketleri başlayacaktır. Plehanov'un güttüğü **«Emeğin Kurtuluşu»** (Trudoviki) gurubu onuncu senesini doldurmakta ve işçi hareketine girmektedir. 1880 - 1890 seneleri Lenin'in deyimi ile **«Sosyal-Demokrat Hareketin güçlenip büyüyüş»** on senesidir.

Bizim-artık hiç değilse-27 Mayıs sonrasına 60-70 senelerini benzemesi gereken 80-90 seneleri iki sentezi doğurur:

1 — Sosyalizm ile işçi sınıfı yığın hareketinin birleşimi,

2 — Marxist Yuvar'ların amaç-araç birliği yaparak proleteryanın politik öncülüğü ile kaynaşması.

«Aşama» budur. **«Yuvar»lar** çağı bitmiştir. bitmelidir.

«Yuvar» nedir? İleri işçilerin soyut Bilimcil Sosyalizm öğrenilerdir. Yuvar içinde, gerçeklikle bağımlılığı önemsenmemiştir. Burjuva düşüncesinden **«Bağımsızlık»** diye diye: **Teori** Ülke politikası dışında **Genel «bağımsız»** bir kateaori durumuna sokulmuştur. **Yuvar'lar**, yahut dağınık **Yuvar'lar «aşaması»** artık bitmelidir.

«Müjiğin çakmaklı tüfekle savaşa gitmesi» durmalıdır. Bu ilkelciliktir primitivizmdir). **İlkin** kaçınılmaz, hatta bir süre için gerekli olan Yuvar'cılık, yeni aşamada **tersine** dönmüştür. Hareketi geliştirecek yerde baltalamaya başlamıştır. Geçen aşamanın **endoğru** gibi gelen düşünce ve davranışları, şimdi diyalektiğin baştan savulamaz kanunu ile **en yanlış** biçimler ve parolalar haline gelmiştir.

YENİ ve daha yüksek basamağa **nasıl** atlanacaktır? Teorik ve Pratik alanda **ilkelciliği** yenmekle Narodnikçilerin sacro-sent Kutsal ve Aziz) Teorik temaları görünüşün en göze batan bir yanını bütünmüşce ele alıp dünyalarını o tek yanın üzerine kurmaktır. Yığın içinde **politik aksiyon** yerine, şeytanı bile şaşırtıp kaçırtacak «Piyasa» yahut **«Pazarlar Sorunu denen şey üzerine»** kıyasıya mız çıkarmalarıdır.

Bu sözde «sorun» (mesele) nedir? Kısaca şudur: Kapitalizm girdikçe köylüleri iflâs ettiriyor. Köylü iflas ettikçe iç pazar ölüyor. Parasız bir kapitalizm yaşamayacağına göre: Rusya'da kapitalizm «iğreti»dir. Ne güzel, ne «akarsuları durdurur» keskin nişancı «Mantıklı» ispat değilimi?

Oysa, yalnız Rusya'da değil, dünyanın her yerinde kapitalizm ancak köylüleri ve esnafları iflas ettirmekle sömüreceği «hür işçi» leri bulur ve gene kamu ve küçük mülkleri çalıp çırpmakla sermaye birikimini yapar. Bunun «genel olcrak» (Bu lâfı Narodniklerle liberaller pek severler) «iğretilik» neresinde? Kenal sapık burjuva ve küçük burjuva «İdeolog»luklarında. İliç alçak gönüllü somut araştırması ile kapitalzimin gelişim şemasını çizmiştir. **Tabii ekonomi** kapalı kutu olmaktan çıkınca **«pazara»** açılır: Bu **basit bezirgan ekonomi**'dir. Onun kendi **pazar** kanunlarıyla gelişimi kapitalizme ulaşır. Yol budur.

Şu bizim **Yönizm»** adını verebileceğimiz **küçük burjuva ütopyasını** andıran Narodnikciliğin hesabı, Proletaryanın Yığın Hareketleri önünde teori açısından kolayca aşıldı. Ama, ardından, kulakları görünen çok daha «Saygı» toplayan **Burjuva Sosyalizmi** «arz'ı endam» etmekte gecikmedi. Bunlar, çok daha oturaklı, **«Bilgin»** liklerine toz kondurulamaz, «otorite» lerdi.

Krassin gibi heybeti dağ deviren ideologlar, «Sol» sahneyi kaplamışlardı. Bunların ağır aksak «Bilim» temaları, hazır Narodnikcilik tepelenirken, «fırsattan istifade» kapitalizmi en ince yoldan savunmaktı. Bütün kürsüler, bütün meydanlar, bütün saatrlı gazete, dergi, kitap olanakları onlarındı. Sapıklıkları yahut saptırma «Teori»leri iki noktada toplanabilirdi:

1 — **Rusya'da kapitalizmin gelişim karakterini ve somut biçimlerini»**, yalnız **pazar** ekonomisi açısından, sözde sırf objektif belgelere dayanarak açıklıyordu... İliç'in bu sapıklara verdiği karşılık kestirme oldu: Marksistlerin derdi gücü, **Burjuvaziye** pazar aramak **değildi; İşçi sınıfını örgütlemekti.**

2 — Onlar Rusya'da kapitalizmin yalnız «İlerici» veya «Devrimci« karakteri üzerine basıp, Sosyalizm maskesi altında Kapitalizm meddahlığına ve yardakçılığına çanak açıyorlardı.

Bu pis yardakçıların Türkiye'deki Prototipleri, **«Kadroculuk»** adlı cılk **«ideolok»** luktan, TİP'in tepesine indirilmiş «takma **kelle»** lerin, hâlâ «Forumlar» diriltereк becermeye çalıştıkları mâhut **«Devletçiliğimiz** kılıklı burjuva sosyalizmidir. Onlar Rusya'da **Legal Marksist** kuklaları denildi.

(Devamı 15. Sayfada)

Parababalarının Bir Karınağrısı: Kars

KARS, Türkiye Cumhuriyetinin 67 vilayetinden yalnızca bir tanesidir. Ancak, son bir iki yıldır adından en çok sözedilen vilayetlerimizden biri haline gelmiştir. S. Demirel'in 1 Mayıs 1978'de «Kars kalesine komünistler kızıl bayrak çektiler» sözleriyle başlayan Kars aleyhtarı kampanya iki yıla yakındır sürüp kider. Parababaları siyasi partileriyle, ekonomik örgütleriyle, «hür basın»ıyla vurdu durdu Karsa... «Kars vilayeti, bir avuç eşkiyaya teslim edilmiştir» (S. Demirel - gazetelerden), «Komonist (Komünist'in Türkeşçesi) eşkiya, Karsta vatandaşın canına ve malına kastetmekte, göçlere sebep olmaktadır» (A. Türkeş - çeşitli tarihlerdeki basın toplantılarından), «Karsta anarşistler ticaret ve mülkiyet hürriyetini yok etmektedir» (Sanayi ve Ticaret Odaları Birliklerinin basın açıklamaları, bildirileri)... Koroda daha kimler yoktur ki... «Umudumuz», «Halkçı Ecevit»ten tutun da: «Karsta bazı kendini bilmez sol grupların yarattıkları anarşi ortamı, devletin varlığı kanıtlanarak yok edilecektir» (B. Ecevit - Başbakanlık zamanı konuşmalarından), hür basının «sol» kalemşorlarına, hatta dürüst birer küçükburjuva aydını olarak bildiğimiz köşe yazarlarına kadar... Doğu Anadolunun bu yoksulluk ve soğuk diyarının adı uluslararası bir üne bile kavuştu.. 14 Ekim seçimlerinin değerlendirmesini yapan Yunan basını «Kars gibi bazı vilayetlerde kurtarılmış bölgeler kurulduğunu, devlet güçlerinin buralara giremediğini» yazdı..

Olayları hep «hür basın»dan, parababalarının haberleşme araçlarından izlemeye mahkum edilmiş bilinçsiz kamuoyu, sıradan vatandaş, «Kars», «Ardahan», «Hamal-Der» adları geçtikçe ürperir oldu.

Doğrudur, parababaları Karsa bu denli yüklenmekte yerden göğe haklıdırlar. 14 Ekim seçimlerinde, devrimci grupların «seçim boykotu» nun en başarılı olduğu yer Karstır. Seçimlere katılma, Türkiye çapında en düşük seviyededir : % 56.. Özelikle Ardahanda bu oran daha da düşüktür ve birçok köyden boş sandıklar çıkmıştır. Karsta, Ardahan, Hanak, Göle gibi bazı ilçelerde faşist çeteler kendilerini gösterememekte, legal çalışma yapamamaktadırlar. Ama tüm bunlar parababalarının bunca bağırmasının, karın ağrısının gerçek sebebi olamaz. Çünkü aynı Karsta MHP 15.000 oy ve % 11 oy oranıyla üçüncü partidir. Iğdır, Çıldır, Sarıkamış gibi ilçelerde faşistlerin küçümsenmeyecek güçlülükleri vardır. Faşistlerin daha az etkin olabildikleri birçok vilayet varken niye Karsa bu kadar yüklenilir? Sebep, «anarşi»dir deniyorsa, «öldürme, yaralama, bombalama v.b» gibi olaylar bakımından Karsın Türkiye genelinden hiçbir farklılığı, «anarşi» bakımından bir ayrıcalığı yoktur. Hatta Kars aleyhtarı kampanyanın başlangıcında, yani 1978 ortalarında Kars «öldürme, yaralama v.b.» olaylar açısından sakin bir vilayetti bile denilebilir. A.P. Senatör adayı Dursunoğlunun, A.P. Hanak ve Kars örgüt yöneticilerinin öldürülmeleri çok yeni olaylardır.

«Sosyal demokrasi»mizin faşist canilerle savunma durumundaki devrimcileri, faşistlerin vurucu katliam şebekeleriyle demokratik yığın örgütlerini bir tutan, aynı kefeye koyan, «aşırı sağa da, aşırı sola da karşı olma» mantığıyla hareket edilse bile Karsa yöneltilen bunca demagojinin kaynağına inilmiş olunamaz. B. Ecevit, sebep «anarşidir» diyorsa, Türkiye çapında A.P. dan fazla senatör çıkardığı tek vilayet olan Karsa bu kadar saldırmayı biran kesip başını biraz çevirsin, Karsın yanıbaşına baksın. «Anarşi» odağı gözünün önüne gelecektir: Erzurum.. Elbet bizim kastettiğimiz Erzurumun üretici insanları, yoksul halkı değil, amacımız bir Erzurum düşmanlığı yaratmak hiç değil... Ama Erzurumda «oruç tutmuyor» denerek subaylar, hem de resmi elbiselerinin ve askeri jiplerin içinde bıçaklanır, Ankaradan, Emniyet Genel Müdürlüğünden görevli giden yüksek düzeydeki emniyet görevlileri otobüs terminalinde getirilen çayları beğenmedikleri için döğülürler, Nüfus cüzdanındaki doğum yerinde, Kars, İstanbul, Diyarbakır, Tunreli v.b. şehir isimleri yazılı olan vatandaşlar değil Erzuruma girmek, otobüsle transit geçebilmek için bile ölümü göze almak zorundadırlar.. «Tipi bozuk» olanların Ülkücü Gençlik Derneğine bağış yapmaları (her yolcu buna mecburdur) bile döğülmekten, yaralanmaktan kurtulmaya yetmez.. Ve «anarşiye karşı» eski başbakanımız B. Ecevit, faşistlerden izin almadan Erzurumda miting yapamamıştır. CHP'nin miting yapacağı gün CHP binası faşistler tarafından tahrip edilmiş, partililer dövülmüştür. Bunun üzerine «hava muhalefeti» nedeniyle miting ertelenmiş, ertesi gün de «ne hikmettir bilimez» hiçbir olay çıkmadan Ecevit küçük ve suskun bir kalabalık karşısında Erzurum mitingin yapmıştır. Elbette, perde arkasından bazı işaretleşmeler olmadan CHP Erzurumda değil miting yapmak halkı parti binasına bile toplayamazdı. Ecevit, rahatlıkla bangır bangır konuştuğu, «seçimi boykot edenlerin sağdan emir aldığını» bağırdığı Karsa, devrimcilere saldırırken Erzurumdaki faşist işgalin lafını bile etmez. Sosyal demokrasinin bu tavrı, yalnızca faşizme karşı teslimiyetçi yüzünü ortaya koymakla kalmaz, Karsa saldırının kamuoyunca fazla bilinmeyen başka nedenleri olabileceğini de sezdirir.

ARDAHAN OLAYLARI :
YOKSUL KÖYLÜLÜK UYANIYOR

Finans kapital, her çeşit propaganda aracıyla Kars üzerinde demagojik saldırılarını sürdürürken, Kars içinden özellikle Ardahan adlı ilçeyi seçer. Kars olayının patlama noktası Ardahandır.

1978 başlarında Ardahan Türkiyenin sıradan bir Anadolu kasabasından farklı değil MC iktidarları boyunca sürdürülen baskı, kıyım, sürgünlerle MHP ve Ülkü Ocakları Ardahana hakim olma uğraşı içindeydiler. Eskiden beri faşistler Karsta ve ilçelerinde fazla başarılı olamamışlardır. Polis, jandarma kordonları altında Erzurumdan otobüslerle taşınan MHP militanlarının taşıma suyuyla, biraz da yerli halka, özellikle tefeci - bezirgan tabakalara dayanılarak Ülkü Ocakları açılmaya çalışılmış, devlet güçlerinin tüm yardımlarına rağmen uzun süre faşist örgütler buralarda tutunamamışlardı. İki MC iktidarı, tüm Türkiye'de olduğu gibi Ardahan'da da faşist örgütlenmelerin güçlenmesine yol açmış, faşistler devrimcilerle neredeyse eşit kitle tabanına (gençlik planında) sahip olmuşlardı. 1977 sonlarında ve 1978 başlarında Ardahan barut fıçısı gibiydi. Bu arada faşistlerce öldürülen ve yaralanan birkaç devrimci genç, devrimcilerin, gençlerin akrabalarının faşistlere karşı mücadele azmini kamçıladı. Genelilikle Erzurum'dan getirilen ve Ardahan tefeci - bezirganlarına yaslanan faşistlere karşı, Ardahanın yerlisi olan ve yoksul köylülüğe (ilkel geleneklerin de ağır basmasıyla) dayanan devrimciler faşistleri geriletmeye başladılar. Birkaç ay boyunca şiddetli çatışmalar oldu. Otomatik silahlarla donanmış, sürekli Erzurum'dan cani ve silah yardımı alan faşistlere karşı Dev - Yol ve Halkın Kurtuluşunun örgütlediği devrimciler neredeyse çıplak elle savaşıyorlardı. Özellikle Dev - Yol militanlarının kararlı mücadeleleri sonucu faşistlerin Ardahan'ı işgal etme planı bozuldu. Erzurum'dan getirilmiş 100'den fazla faşist militan Ardahan'ı terketmek zorunda kaldı. Bu arada faşistlere yataklık eden, onlara silah ve cephane sağlayan birkaç Ardahan'lı bezirgan da Ardahan'dan ayrıldı. Komşusuna silah sıktırtmış, canına, ırzına kastetmiş bu namussuzların Ardahan'dan ayrılması, «hür basın»ı ayağa kaldırdı : Ardahan'da halk göçe zorlanıyor»...

Faşist canilerin Ardahan'ı terketmek zorunda kalmalarından sonra Ardahan'ın havası değişmeye başladı. O güne kadar gençlerin arasıra uğradıkları Ardahan Kültür Derneği, canlılık kazandı. Yönetim Dev-Yol'daydı. Dernek yönetimi köy çalışmaları yapmaya karar verdi. Ancak kasaba derneklerinin yaptığı köy çalışmaları, köylere gidip nutuk atma çizgisini aşamadığını biliriz. Ardahan'da birden tablo değişti... Köylülük canlıydı, gaspedilen topraklarını istiyordu. Ardahan'ın birçok köyünde geniş köy meraları, bezirganlar tarafından hile ile veya cebren ya tapulu mülk haline getirilmiş, ya da «Özel İdare». tarafından bezirganların tasarrufuna bırakılmıştı. İçişleri Bakanlığının «anarşiyi önleme» amacıyla çıkardığı «toprağın Özel İdare kanalıyla işletme hakkının» kaldırılması devrimcileri ve köylüleri kamçıladı.

PATLAMA ÖLÇEK KÖYÜNDEN

Ölçek Köyünde «Kızıltepe» veya «Davar Taş Kesilen» adıyla anılan bir dağ, eteğindeki verimli ve çok geniş bir çayır, çevresindeki binlerce dönümlük arazi Aktaş'lar tarafından kısmen hileli tapu, kısmen de «özel idare» yoluyla gaspedilmişti. Ölçek köylüsünün yüzlerce yıldır ortak kullandığı, mera olarak bildiği bu topraklar, Aktaşlar tarafından cebren veya az bir para karşılığında köylülere biçtirilerek yüzlerce ton ot çıkarılıyor, dağ celep sahiplerine kiralanıyor, üç-beş kuruş parası olan köylülere tarla olarak satılıyordu.

Ardahan Kültür Derneği, Ölçek köyünün toprak sorununa el attı. Köylülerden imza toplandı, İçişleri Bakanlığının genelgesi hatırlatılarak topraktan «Özel İdare» kanalıyla Aktaş sülalesinin yararlanılmasına son verilmesi, söz konusu toprağın kanuni sahibi olan Köy Ortak İdaresine devredilmesi istendi. Ölçek köylüsünün tüm kanuni haklılığına karşın dilekçeleri sümen altı edildi, jandarma yüzbaşısı, Aktaşların yanında (epeyce doyurulmuştu elbette), köylünün karşısında yer aldı. Bunun üzerine bir sabah erkenden Ölçek Köyünden Ardahan'a seferberlik başladı. Nenesi, dedesiyle, bebeğiyle tüm Ölçek Köylüsü Ardahan'a akın etti. Adliye binası, görevini yapmayan yöneticilerin makamı işgal edildi. Toprak ağaların rüşvet alan yüzbaşı, Kaymakamın yanında köylüler tarafından tartaklandı, Ardahan'dan kaçtı. Ardahan'a alışverişe gelmiş diğer köylüler Ölçek köylülerini ilgiyle izlediler. Yılgın, ezik köylü yüzleri değişmeye başlamıştı... «Üreten biz, yöneten de biz olmalıyız» diyorlardı Ölçekliler, «Birlikte kuvvet doğar» diye bağırıyorlar, «Toprak bizim canımız, feda olsun kanımız» haykırışları Ardahan'ı sarsıyordu...

Bu olaydan nonra jandarma ve bürokrasi aradan çekildi, köylünün kanuni hakkını almasına yardım etmesi, hattâ Aktaşların elinden toprağı alarak köylüye bizzat vermesi gerekirken, «tarafsız» oldu... Bu kadarı da yetti köylüye, dağda otomatik silahlarla pusu kurmuş zorbaların üzerine köylü dirgen-tırmıkla, av tüfeğiyle yürüdü, kadınlar sırtlarında yiyecek ve mermi taşıyorlardı. Sanki bir kurtuluş savaşı başlamıştı, sonunda ölüm olan bir bayram başlamıştı. Aylarca köylü sürülerini dağa böyle götürdü. Otomatik silâhlar halkın, aç ama inançlı köylünün birliği karşısında para etmedi. Birçok kereler çatışma çıktı, askerlik yapmış köylüler komutanlık yapıyor, dededen kalma silahlarla, yarı örgütlü, otomatik silaha karşı yüzlerce köylü göğsünü veriyordu.

Sıkıyönetime kadar olaylar bu minvalde gitti. Köylüleri yaralayan, otomatik silahlarla jandarmanın yanında gezen Aktaşlar tutuklanmadı, kovuşturmaya uğramadı. İki zorbayı, orman kaçakçınını (Aktaşlarla ilişkili, biri Çıldır, biri Göleli kanun kaçağı) ormanda ağaç keserken yakalayıp döğen Ölçekliler, «Yol kesme ve Gasp» suçlarından yargılandılar, karakollarda döğüldüler, köyde «kaçak» arayan jandarma, 13 yaşında bir çocuğu öldürdü. Bu kez köyün tüm öğretmenleri önderleri, halkı isyana teşvik suçuyla tutuklandılar, sıkıyönetim mahkemelerinde «toprak işgali» yaptıkları gerekçesiyle yargılandılar.

«SOL BASIN» ŞAŞKINLIĞI

Türkiye'de devrimcilerin yayın yoluyla kitlelere ulaşabilmede yoksullukları ortadadır. Bu nedenle «Cumhuriyet» adlı, küçükburjuva devrimcilerinin ve bazı «sosyal demokrat» eğilimli bürokratların gazetesi devrimcilerin okudukları, okuttukları bir gazete konumuna girmiştir. Bu gazeteyi dahi okumak, okutmak, taşımak, döğülmek, kurşunlanmak için sebep olabilmektedir. Gazete yazarları, zaman zaman yanılmaz devrimci lider pozlarına girebilmekte, «en iyi eylem eylemsizliktir» veya «CHP'ye oy vermemek, MHP' ye oy vermektir» gibi «devrimci nanihatlar» çekmektedirler. Elbet içlerinde namuslu bir şekilde, kendi çapını görerek mücadele verenler, devrimci mücadeleyi bir kenardan olsun omuzlamaya çalışanlar da vardır.

Ölçek köyü olaylarını Cumhuriyet'te «devrimci» bir üslup ve araştırmayla değerlendirir... Erbil Tuşalp adlı bir yazar, Karsla ilgili seçim değerlendirmesinde, «Ölçek köyünde bazı gurupların dağıttıkları toprak, köye dert olmuştur. Köylü daha toprağını ekemeden sıkıyönetimi boylamıştır» der, ve aklınca «kendini bilmez» bu «fraksiyonları» eleştirir... Bırakalım devrimci olmayı, halktan yana olmayı, dürüstlüğünü, namusluluğunu yitirmemiş bir burjuva yazarı bile böyle davranmaz. Sosyal Demokrasi kuyrukçuluğundan başını yemiş, tuşa gelmiş Erbil beyefendi, köylüye kimsenin toprak dağıtmadığını, köylünün kendi ata-dede malı olan mlrasının gaspldilmiş olduğunu, köylülerin haknız yere mahkemelerde süründürüldüğünü bilmiyorsa öğrenmeliydi. Karsa kadar gitmişken, hangi köylüyü çevirse olayların içyüzünü iki dakikada öğreniverirdi... Ama o, bu tür şeylere rağbet etmez. Mutlaka bazı bahaneler bularak CHP'ye oy vermemekte direnin devrimcileri «marksist» bir dille eleştirmeli, «sosyal demokrasi»ye yaranmalıdır.

Bir aydın olarak, hem de devrimci geçinen bir aydın olarak utanmalısın Erbil beyefendi... Halen Erzurum sıkıyönetim tutukevinde yatan 70 yaşındaki aksakallı ihtiyarlardan utanmalısın... Onlar ki, çoluk çocukları sahipsiz, tarlaları, bostanları bakımsız kalan insanlardır. Karınları açtır. Ama gözlerinde inancın, haklı mücadelelerinin ışığı parlamaktadır. Tahliye olanların arkasından «dağımızı unutmayın, toprağımızı unutmayın, yoksa hakkımızı helal etmeyiz» diye bağırmaktadırlar.

KARS OLAYLARININ GERÇEK YÜZÜ

Ölçek köyünde başlayan «toprak ve özgürlük» mücadelesi çok kısa bir süre içinde önce Ardahan, sonra Kars'ın birçok köyüne yayıldı. Yoksul köylüler, ağalar tarafından gaspedilmiş meralarını geri istiyorlardı... Aslında verdikleri mücadelenin kanunsuz hiçbir yönü yoktu. «Köy ortak malı» olan yüzbinlerce dönüm toprak, köylerde zorbalar tarafından çoğunlukla tapusuz, yetkisiz zorla kişi malı haline getirilmişti ve köylüler kanuni haklarını istiyorlardı. Ancak, «halkçı» iktidar devrinde bile bir tek devlet memuru kanunsul yoldan olsun köylünün yanında yer almadı... Sosyal demokrasinin «sol anarşiyi» yok etmek için seçip seçip Kars'a gönderdiği Pol-Birli polisler, orduda MHP ile ilişkileri nedeniyle takibata uğramış jandarma görevlileri Aktaş'lıların yanındaydı... Bizzat «Halkçı Hükümet»in, Aktaşlara gönderilen bir Başbakanlık yazısıyla, «devletin mal ve can emniyetlerini koruyacağından» emin olmaları isteniyordu.

Mücadele kısa zamanda rüzgarla yayılan bir yangın gibi birçok köyü birden sardı. Ardahan' daki devrimci gençlerle köylülerin ortaklaşa oluşturdukları köylü komiteleri, toprak anlaşmazlığı olan köylere gidiyor, taraflar dinleniyor ve çoğunluğun iradesi doğrultusunda haksızlıklar gideriliyordu. Devrimcilerin ve her geçen gün artan sayıda yoksul köylünün kollektif aksiyonu önünde ağalar ya sessizce haksızlıklarını kabul ediyorlar, ya da sıradan bir köylü olmayı hazmedemeyip Kars'ı terkediyorlardı.

Finans-Kapital loca beyleriyle Tefeci-Bezirgan lonca ağalarını çileden çıkaran olay buydu. Kars'ta devrimcilerin güçlü olması veya «anarşi» değil... Köylü uyanmış, «ağalığa son», «süt sömürüsüne son» diyordu. Toprak için başlayan mücadele kısa zamanda hayatın her alanına yayıldı. Köylülerin direnmesi sonucu süt fiyatları iki kat arttı. (Arttı dediysek yanlış anlaşılmasın, kilosu üç liradan altı liraya çıktı. Gene de Kars tarihinde görülmemiş bir artıştı bu...) Stokçular ve karaborsacılarla mücadele gündeme geldi. Piyasada bulunmayan şeker, çay v.b. gıda maddeleri stokçuların mahzenlerinden, depolarından çuval çuval çıkarılan gıda maddeleri, köylerde resmi fiyatından satıldı, parası, sahibi olan bezirgana verildi. Ezilen, hor görülen, sümürülen hamallar, Hamal-Der adlı bir örgütte bir araya geldiler, insanca yaşayabilecek ücret karşılığı, karışıklığa meydan vermeyecek bir şekilde sırayla çalıştılar.

Köylerde arka arkaya dernekler kurulmaya, köylüler biraraya gelmeye başladılar. Orman memuru, jandarma artık köylerde keyfince davranamıyordu.

Şimdi Finans-Kapitalin karnını Karn'ın niye ağrıttığını anlayabiliriz. Yoksul köylülüğün devrimci mücadeleye canla başla atılması, «toprak ve özgürlük» diyerek yığınlarla kavgaya girmesi, Türkiye açısından yeni ve çok önemli bir olaydır... Finans-Kapital de Kars'a bu denli saldırmakta yerden göğe haklıdır.

KARS OLAYLARINDAN ÇIKARILACAK DERLER

Kars'ta yoksul köylülüğün Demokratik Devrim talepleri doğrultusunda patlayan mücadelesi, devrimcilere de, köylülere de çok şey öğretti. Ne yazık ki devrimciler, devrime pek birşey öğretemediler. («Yaklaşan devrimin bizlere çok şey öğreteceği muhakkaktır, ancak önemli olan bizim ona birşey öğretip öğretemeyeceğimizdir» — V.İ. Lenin») Yani mücadele, devrimci örgütlenme, halkın siyasi bilincini yükseltme eylemleri yeterince gerçekleştirilemedi. Çünkü ortada mücadeleyi yönlendirecek bir proletarya partisi ve onun programı yoktu. Türk proletaryasının Vatan Partisi programıyla en açık anlam ve biçimini almış demokratik talepleri, Kars'ın kompleks milli yapısına rağmen kendiliğinden de olsa «bindirilmiş köylü mahkemeleri» v.b. ile hayata geçmeye başladıysa da devrimciler bunun bilincinde değildi. «Öncü savaşı» veya «Sosyal Emperyalizm» üzerine bir iki patlak veren tartışma, köylünün ilgisini çekmeyince siyasi propaganda denen unsur yok oldu. Türk proletaryasının 15-16 Haziran patlamasını andıran Kars yoksul köylülüğünün demokratik mücadelesi, büyük ölçüde kendiliğinden bir eylem sınırlarını aşamadı. Sıkıyönetim mahkemelerinin ve yetkililerin Kars köylüsünün kanuni mücadelesini, toprak ağalarının ve tefeci-bezirganlığın ihbar dilekçeleri, yalan ifadelerine dayanarak «toprak işgali» olarak değerlendirmesi, köylüler üzerine uygulanan yoğun baskı, devrimci bir önderliğin gerçekleşmemesi üstüste binince mücadele alevleri sönmeye yüz tuttu. Ancak, yoksul köylülerin önünde geniş ufuklar açtı, burjuva partilerinin ne ad altında olursa olsun, halk düşmanlığını kanıtladı.

Nasıl ki, 15-16 Haziran'da Türk proletaryasının şanlı direnişi, Türkiye'de işçi sınıfının şartları» veya varlığı yokluğu üzerine süregelen tartışmaları yok etti, burjuva ve küçükburjuva sosyalizmlerine gerçeğin katı yüzünü öğrettiyse, Kars köylüsünün 1978 yazı verdiği mücadele de «Türkiye'de Demokratik Devrim tamamlanmıştır» diyerek «Sosyalist Devrim» stratejisine sarılan burjuva sosyalistlerinin tabansızlığını kanıtlamıştır. Yoksul köylülüğün proletaryanın en yakın müttefiki olacağını göstermiştir... Kars'ta yoksul köylülüğün yaktığı «Toprak ve Özgürlük» meşalesine selam olsun...

DEVRİMCİ BASINA BASKILAR GİDEREK ARTIYOR

Gazetemizin Ankara'da basılmakta olduğu Halkevi Matbaası Sıkıyönetimce «ruhsat yokluğu» gibi sudan bir gerekçeyle kapatıldı. Gazetemiz dizgideyken engellenmiş oldu. Bizim gazetemiz gibi başka devrimci, ilerici yayınlarır Halkevi Matbaasında basılması engellenmiş oldu. Kapatılan matbaa sadece Halkevleri Matbaası değil şüphesiz ki. Türkiye'nin her yerinde yayın organlarına yapılan direkt baskılara bir de matbaaları baskı altına alarak dolaylı bask uygulanıyor.

Bu denli baskı da yetmiyor. «Hür basın»ır bile yakınmak zorunda kaldığı bir de kâğıt sıkıntısı var. «Hür Basın» bile yakınırsa Devrimci Basının halini anlamak zor olmasa gerek. Finans-Kapital Hükümetleri bir sürü lüks tüketim maddesine (parfüme, ruja, çikolataya) döviz ayırırken gazete kâğıdına ayıracak döviz bulamamaktadır(!). Finans-Kapital böylece zaten mal bakımdan çok güç durumda olan Devrimci gazetelerin ve yayınevlerinin canına ot tıkamak istiyor. Böylece Abdülhamit sansürünü gölgede bırakacak sansürünü en hinoğlu hince uygulu yor.

Her Devrimci yayın organı gibi Gazetemiz de karaborsadan fahiş fiyatla temin edilebilen kâğıda basılabiliyor. Ayrıca Sıkıyönetim baskılarının getiriği bir sonuç da matbaaların çok yüksek fiyatlar istemelerine neden oluyor. Saydığımız bu nedenlerden dolayı gazetemizi 1 Lira yapmak zorunda kaldık.

ENFLASYON - KAPİTALİZM - TÜRKİYE

Son günlerde tüm basında çok fazla adı geçen bir terim var: ENFLASYON. Türkçesi PAHALILIK, yani «fiyatlar genel seviyesindeki sürekli bir artış» demektir.

Bugün tüm kapitalist ülkelerde az veya çok, veya bazan hızlı, bazan yavaş bir enflasyon görülebiliyor. Her ne kadar güvenilir olmasa da Ticaret Bakanlığı Konjonktür ve Yayın Dairesi'nin düzenlediği toptan eşya fiyatları indeksi incelendiğinde: Türkiye'de «940-1943, 1954-1959 dönemleri de iki şiddetli enflasyon yaşandığı görüldü. 1970'den beri de hızını devamlı artırarak gelişmektedir. 1940'da 124 olan toptan eşya fiatları indeksi, 1943'de 590'a çıkmıştır. Yani fiyatlar yüzde 375 artmıştır. Aynı şekilde 1954'de 117,7 olan toptan eşya fiat indeksi, 1958'de hemen hemen iki misli artarak 202'6'ya yükselmiştir. 1948 yılı fiatlar 100 kabul edilirse, adı geçen indeks, 1976'da 1146'ya, 1978'de de 2320'ye çıkmıştır. Bu duruma göre fiyatlar genel seviyesi son 30 yılda (1948 - 1978 arası) 23 kat artmıştır. Bu her yıl ortalama yüzde 76'lık bir artış, diğer bir deyişle her yıl ortalama yüzde 76'lık bir enflasyon demektir. Bu büyük enflasyon hızı bugün de %70-80 oranında seyrediyor. Önümüzdeki yılda ise bu orandan aşağı düşmesi beklenmiyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi enflasyon sadece Türkiye gibi geri kalmış ülkelere mahsus bir olay değil. Gelişmiş emperyalist - kapitalist ülkelerde de bu kadar yüksek olmasa da görülebiliyor. Örneğin başlıca emperyalist kutuplarda son yıllarda görülen enflasyon hızı şöyle:

ENFLASYON ORANLARI

	1956-60	1961-65	1966-70	1971-75
ABD	2,0	1,3	4,2	ü,7
Japonya	1,9	6,2	5,4	11,4
Almanya	1,8	2,8	2,4	6,1

Burada en fazla enflasyon oranı görülen 1971-1975 yılları Arap petrol ambargosuna ve 1974 petrol krizine denk gelir. Ayrıca görüldüğü gibi bu metropol ülkelerde enflasyon oranı genellikle tek rakamlı, yani fazla yüksek değildir. Oysa bizim gibi geri kalmış ülkelerde enflasyon 2, hattâ 3 rakamlı olabiliyor.

Bir de paranın deve oluşunu akla getiren DEVALÜASYON olayı var. Bu da özünde enflasyondan ayrı gayrı olmayıp enflasyon sonucu doğan bir olay. Enflasyon nasıl pahalılık, yani para fiatlarının düşmesi ise, devalüasyon da bu para düşmesinin bir anlamda resmileştirilmesi, para fiatlarındaki düşmenin dış piyasada yansımasıdır. Diğer bir deyişle, bir ülke parasının diğer ülkelerin parası karşısında resmen düşürülmesidir. 1970-1978 yılları arası yapılan devalüasyonlara ve toptan eşya fiyatları indeksindeki artmaya bakıldığında bu durum kolayca görülür.

Yıllar	1 Dolar - TL	Bir önceki yıla göre devalüasyon oranı	Toptan eşya fiyat indeksindeki artış
1970	9.00	—	—
1971	14.92	65.77	15.9
1972	14.15	—5.17	20.9
1973	14.15	0.00	29.2
1974	13.99	—1.14	19.1
1975	15.15	8.30	10.4
197	16.16	6.67	19.1
1977	19.63	21.47	36.1
1978	25.00	27.36	48.8

Enflasyon ve devalüasyon olayını daha kolay kavrayabilmek için olayı basitleştirelim. Bir madeni lira alalım. Bu 1 liranın değeri, bu madeni lirayı oluşturan madenleri işleyip lira haline sokmak için gerekli emek zamanına eşdeğerdir. Diyelim ki 1 madeni lira içinde 60 kuruş değerinde bakır ve 40 kuruş değerinde demir metalleri bulunsun. Enflasyon sonucu bu metallerin son şekillerinin üretim maliyeti %50 artsın. Bu durumda eskiden 100 kuruşa malolan 1 madeni lira şimdi 150 kuruşa malolur. Bu durumda 1 madeni liranın değerini 100 kuruşa indirmek gerekir. Bunun için de eski para dolaşımından (tedavülden) kaldırılır. Yerine daha düşük değerde bakır ve demir içeren yeni madeni lira çıkarılır. Örneğin 70 kuruşluk demir ve 30 kuruşluk bakır konur. Fakat bu durumda da paranın rengi ve boyutları değişir. Durumu düzeltmek için bazan da her iki maden de eksiltilir. Bundan doğan eksikliği gidermek için çok daha düşük değerde bir maden katılır paraya. Bu durumda paranın boyutları belki değişmez, ama ya rengi? Bunun gibi bizim Osmanlı'da da enflasyonu (paranın düşmesini) andıran «Züyuf Akça» olayı vardır. «Eskiden Devlet Baba züğürtledi mi, bastığı kıymetli madeni eksiltir. Meselâ altına bakırı çokça katardı. Onun için züyuf akça vatandaşa «ben eksiğim» diye bağır bağır bağırırdı.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Siyasetimiz.) Oysa şimdi kâğıt para (banknot) var. Kâğıt paranın kendisinin hiçbir değeri yoktur. Kâğıt para onu çıkaran banka kasasındaki altın kıymetine semboldür. Yani banknotun temsil ettiği değer, üzerinde yazan rakamlarla anlaşılmaz. Bankada saklanan karşılık altın miktarıyla anlaşılır. Anlaşılıyor ki kâğıt para olayı, para fiatının düşmesini saklama açısından bire bir. «Modern medeniyette, devlet baba, ahaliye kıymetli maden yerine damgalı kâğıtlar verip: Korkmayın diyor, altınlarınız kasamda! Züğürtleştikçe bankada yatan altın miktarından dilediği kadarını eksiltiyor. Ve banknotların hiçbirinin yüzünde, temsil ettiği değerin eksildiğine dair bir kızartı görülmüyor. Para düşmesi budur.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı - Siyasetimiz)

ENFLASYON KAPİTALİZMİN ONMAZ HASTALIĞIDIR

Acaba enflasyon olayı tüm dünyada geçerli bir olay mı? Elbette değil. Daha önce de belirttiğimiz gibi enflasyon sadece kapitalist ülkeler için geçerlidir. Sosyalist ülkelerde ise pahalılık değil, aksine UCUZLUK görülüyor. Tabii bu kapitalist ülkelerde görülen «ucuzluk = damping» gibi tekellerin tüketimi artırmak ve kalitesiz malları satabilmek amacıyla tezgâhladıkları bir oyun değil.

Aşağıdaki tablo bu durumu netçe ortaya koymakta:

Tüketici Fiat İndeksleri

Ülke	1970	1975
SSCB	100	99,6
ABD	»	139
Japonya	»	170
Batı Almanya	»	135
İngiltere	»	184
Fransa	»	153

1970'den 1975'e dek Sovyetler Birliği'nde 100 liralık mal 99,6 liraya düşerken, ABD'de 139, Japonya'da 170, Almanya'da 135, İngirtere'de 184, Fransa'da 153 oluyor. Fiat kararlılığı sadece SSCB için değil, tüm sosyalist ülkeler için geçerlidir. Fiatların yükselişi ise tüm kapitalist ülkeler için geçerlidir. O halde burdan çıkan sonuç: enflasyonun nedenlerini doğrudan ihtiyacı karşılamak için değil de kâr etmek amacıyla yürütülen üretim ve tüketim araçlarının düzensiz ve eşitsiz olarak dağıldığı kapitalist üretim biçiminde aramak gerekir.

ÜRETİM ANARŞİSİ VE TEKELLERİN FİAT DAYATMALARI

Kapitalizmin rekabetçi döneminde kapitalist bir malın nerede ne kadar tüketildiğini bilse bile, ne orandaki stoklarda ne kadar mal bulunduğunu, ne de rakiplerinin oraya ne kadar mal sürdüğünü bilemez. Ancak kör ARZ ve TALEP kanunu gereğince meydana gelen fiyatlardaki sürekli dalgalanmalardan eldeki mal miktarı ve o andaki ihtiyaç hakkında emin olmadığı bir fikir edinilebilir. Malın pazarlara sunumu kör bir tahmin üzerine ve az çok tesadüfe bağlıdır. En küçük iyimser bir rapor üzerine kapitalistlerin hepsi ellerindeki tüm malı pazara sürerler. Kısa zamanda pazar doyar, satışlar durur, sermaye hareketsiz kalır, FİATLAR DÜŞER. Bir anda pazara fazla miktarda sürülen bu mallar düşük fiatla bile satılamadığından bunalım başlar. Zamanla ayrı ayrı pazarlarda olan bu çeşit tıkanmalar sonucu doğan bunalımlar, rekabetin merkezileştirici özelliği ile genişleyip tüm dünya pazarlarını etkiler. Böylece kapitalizmin DEVRİ BUNALIMları doğar. Devri bunalımlar her 5-10 senede bir ortaya çıkar ve kapitalizmi ta kökünden sarsar. Sermayenin uzun süre hareketsiz kalması karşısında küçük patronlar ve tüccarlar iflas bayrağını çeker. Büyükler de üretimi ya belli süre için durdururlar veya azaltırlar. Örneğin 24 saat çalışan fabrikayı yarım gün çalıştırırlar. İşçi çıkarmaları başlar, işçi ücretleri düşer.

Ancak bunalım uzun sürmez. Yavaş yavaş durum düzelmeye başlar: pazarlarda biriken mallar tükenir. Tüccar ve kapitalistlerin kötü durumu, pazarların hemen yeniden doldurulmasını engeller. Mallara olan talep artar. Talebin artması da FİATLARI YÜKSELTİR. Bunu duyan kapitalistler üretimi artırırlar. Çoğu uzakta olan pazarlarda talep giderek artar, daha mallar gelirken fiatlar sürekli yükselir. İlk satışlar ticareti daha da hızlandırır. Fiatlarda daha büyük artış bekleyen tüccarlar, spekülasyon yaparak en fazla talebin olduğu bir sıra malları piyasadan çekerler. Bu durum bütün tüccarların daha fazla mal satın alıp stok yapmasına sebep olur. Tüccarların spekülasyonu yeni mal istemlerini artırır, **fiatlar daha da yükseğe çıkar.** Talep artışları işverenlerin kulağına gider. Büyük bir gayretle üretime koyulurlar. Bu en verimli anı değerlendirebilmek için ellerindeki tüm olanak ile üretimi artırmaya çabalarlar. Bu arada imalatçılar da bir taraftan üretime son hızla devam ederken diğer taraftan, fiyatları daha yükseltmek için stoklarını artırırlar. Fiatlar olağanüstü yükselir. Bu sırada birden zayıf spekülatörler durgun yatan sermayeyi hareketli hale getirmek için daha doğrusu paraya ihtiyaçları olduğundan ellerindeki malı piyasa fiatından düşük bir fiatla sürerler. Bu satışları diğer satışlar izler .Fiatlar pazara dolan mallar nedeniyle dalgalanır. Fiatların düştüğünü gören imalatçılar da depolarındaki malların tümünü, fiatlar daha da düşmeden satabilmek amacıyla pazarlara sürerler. Böylece fiat-

lar büyük bir hızla düşer. Bu yeni bir bunalım döneminin başlangıcıdır. Bu olaylar birbiri ardısıra durmaksızın devam eder. Bunalımı refah dönemi, refah dönemini yeni bir bunalım izler.

Kısacası enflasyon sadece günümüzün olayı değildir, kapitalist üretim yordamının özünde vardır. Yukarıda gördüğümüz gibi kapitalizmin doğuş biçiminde, rekabetçi dönemde de fiat yükselmeleri olur. Ancak bunları fiat düşmeleri, bunalımlar izler. Denilecek ki peki şimdi fiat düşmeleri görülmüyor? İşte bunu kapitalizmin nitelik değiştirmesinde yani tekelcileşmesinde aramalıyız. Burada şöyle bir soru sorulabilir: Emperyalizm döneminde kapitalistler bunalıma düşmüyorlar mı? Elbette düşürüyorlar. Hem de daha derin ve yıpratıcı bunalımlara.

Bunu Lenin Usta şöyle belirtiyor: «Kartellerin bunalımları ortadan kaldırabileceği yolundaki açıklamalar, ne pahasına olursa olsun, kapitalizmi uygun bir konuma yerleştirme özlemini çeken burjuva ekonomistlerinin yaydığı masaldır. Tersine **belli** sanayi kollarında yaratılan tekel, **bir bütün** olarak kapiatlist üretimi miras kalan anarşiyi yoğunlaştırıp artırır.» (Lenin - Emperyalizm, Kapitalizmin en Yüksek Aşaması sh. 33)

Fiatlar, kapitalizmin içine düştüğü bunalımın bir göstergesidir. Eskiden (rekabetçi dönemde) fiatların artması kapitalistleri rahatlatıyordu, fakat bu aynı zamanda bir bunalım habercisiydi. Emperyalizm döneminde ise fiatların sürekli artışı, yani hızlı enflasyon bizzat BUNALIMIN KENDİSİ demek. «Tekelci sermayenin kapitalizmin bütün çelişkilerini şiddetlendirdiği boyutlar genellikle bilinmektedir. **Yüksek fiatlarla kartellerin zorbalığından söz etmek yeter.»** (abç - D. Derleniş) (Lenin, age - sh. 125)

O halde günümüzde sürekli yükselen fiat artışları kapitalizmin bunalımlarını gösteriyor. Fiat artışlarının hızı ise bunalımın şiddetini belirtiyor. Kapitalist ülkelerde fiatlara baktığımızda, sürekli bir artış görüyoruz. Demek ki kapitalizm bir türlü rahata ulaşamıyor bu çağda, düşmüş bir batağın içine, debelendikçe batıyor, battıkça debeleniyor:

Tekeller, normal fiatların getirdiği kârla yetinmezler, bu fiatların üzerine eklemeler yaparak kârlarını artırmayı düşünürler. Ve bunu yapmaya güçleri de yeter. Çünkü tekeller tüm kârlı üretim kollarını denetimleri altında tutarlar. Yani bir avuç Finans-Kapitalist, fiatlarla istedikleri gibi oynayabilme gücüne sahiptir.

Tekeller fiatları nasıl artırırlar? Maliyeti yüksek tutarak ve bu arada ürettikleri mallara talebi artırarak. Tekeller maliyetleri çeşitli yollarla şişirebilirler. Hattâ aynı yolla hem talebi artırıp, hem de maliyeti şişirebilirler. Örneğin reklâmlar. Her çeşit reklamla (basın, yayın, yollar, yarışmalar, hattâ spor kulüpleri) adını duyurup talebi artırabilir. Yaptıkları aşırı reklam giderlerini de maliyete katarlar. Maliyete bundan başka, malı daha çekici hale getiren lüks ambalaj, yönetim ve diğer satış giderlerini de katarlar. Talebi artırmanın bir yolu da, yeni ürettiği reklamını yaptığı malı pazara geç sunmasıdır. Zaten reklamını yaptığı yeni malın, modası geçmiş eski malın yerini alması zaman alır. Bu da talebi artırır. Ayrıca yeni malı modası geçmiş mal, pazarlarda tükenmek üzereyken ortaya çıkarır ki hem talep artsın, hem de kâr oranında bir düşme olmasın.

Tekeller fiat yükselmesini özellikle toplu sözleşme dönemlerinin arkasından koyar ki, «enflasyon işçi ücretlerinin aşırı artışından ileri geliyor» demagojisini yapabilsin. Fakat biz biliyoruz ki, işçi ücretlerindeki artışlar fiatları artırmaz, aksine işvereni daha iyi bir teknikle üretim yapmasını sağlayarak üretimi artırır, dolayısiyle fiatları ucuzlatıcı yönde etki eder. İşverenler yaptıkları bu demagoji ile bir taşla iki kuş vurur: **Birincisi**: Politik Kuş. İşçilerle diğer emekçi yığınların arasını açarlar. İşçileri pahalılığın yaratıcısı gibi göstererek, diğer emekçi kitlelerin işçilerin mücadelesinden kopmasını sağlarlar. Burjuvazi emperyalizm çağında devrimi yapacak işçi sınıfından başka ÖZGÜÇ olmadığını bazı solcularımızdan iyi biliyor. **İkincisi**: Ekonomik Kuş: İşçilerin ücretlerinin yükseltilmesi talepleri karşısında «kamuoyu yaratarak» ücret artışlarına karşı koyarlar, böylece **artı değer sömürüsünü artırırlar.**

Tekeller, gene belirli üretim kollarında hattâ bir çok üretim kolunda hammaddesinden meta oluşumuna kadar üretimi ve pazarı ellerinde tuttuklarından mallara olan talep azaldığında, yani fiatlar düşme eğilimi gösterditinde fiatları gene düşürmezler, aksine daha da artırırlar. Böylece satışların düşmesi ile olan kâr oranlarındaki düşmeyi fiatları artırarak karşılarlar. Eskisi kadar satış yoktur, fakat fiatlar çok yüksek olduğundan «SÜPER KAR»larını korurlar. Karşılarında da rekabet edecek kimse bulunmadığından bu oyunu oldukça başarılı uygulayabilirler. Tekel dışı kalmış vahşi kapitalistler, tekellere kafa tutacak güçte değildirler, tekeller ne derse onu yapmak zorundadırlar. Hattâ tekellerin fiat dayatmaları vahşi (yoz) kapitalistlerin işine gelir. Eğer tekeller aynı üretim kolunda üretim yapıyorsa (hoş bu durum pek görülmez, çünkü tekellerin karşısında vahşi kapitalistlerin elleri kolları bağlıdır.) bu üretim kolunda malların fiatlarının artmasından vahşi kapitalist de —tekel kadar olmasa da— sebeplenir. Ayrıca tekeller, hammaddeleri, makinaları ellerinde tuttuklarından, eğer vahşi kapitalist bu makina ve hammaddelerle üretim yapıyorsa, ona bunları yüksek fiattan satar. Bu durumda vahşi kapitalist de fiatları artırmak zorunda kalır, karın düşmemesi için. Böylece fiat artışları tüm kapitalistler tarafından (Finans - Kapitalistler + Vahşi Kapitalistler) körüklenir.

DEVLET BABANIN ENFLASYONDA ROLÜ

İşe alfabesinden girelim. Devlet nedir? Silahlı adamlarıyla, cezaevleriyle hakim sınıfın baskı aracıdır. Kapitalist ülkelerde hakim ve örgütlü sınıf kimdir? Burjuvazi. O halde devlete bu açıdan bakmamız gerekir. Başka bir deyişle **günümüzde** kapitalist ülkelerde devlet, **Finans-kapitalin devletidir**. Tekellerin enflasyonu körükleyen politikasını destekler yönde tavırlar gösterir. Tekellerin bir dediğini iki etmez. Ücret artışlarını önlemek için ellerinden geleni ardına komaz. En basitinden sarı sendikalarla «Toplumsal Anlaşma»lar imzalar, gözünü bile kırpmadan grev yasaklar v.s. Bunlar enflasyonun sonucu olaylardır. Asıl devletin enflasyondaki rolünü iki başlıkta inceleyelim:

1 — PAHALI DEVLET

Pahalı devlet deyince akla iki şey gelir. Bürokrasi ve militarizm Türkiye'ye bakıldığında bu iki özellik gayet açık bir şekilde görülür. Kapitalizmde, devlet zaten bürokratik bir devlettir, fakat bizde bürokrasi alıp başını öyle bir yürümüştür ki, bundan yerli yabancı parababaları bile tedirgin. Gene de bürokrasi parababaları için çok yararlı. Önce enflasyonu artıran nedenlerden pahalı devleti yaratan bir özellik. Diğer taraftan işsiz yığınları gerekli gereksiz devlet kapısına doldurmak, işsizliği saklamak için bir yol oluyor. Bu da kapitalistlerin işine gelir. Sözgelimi 1 kişilik kadroya 5 kişi dolduruyor. Alınan bu memurlara doyacakları kadar ücret bile verilmiyor, personel kanunu'nun basamaklarında tırmanmaya zorlanıyorlar. Ücreti kıt olup, denetimden de yoksun olan bu insanların başlıca amacı doğal olarak «kaytarmak» oluyor. Böylece ünlü «Bugün git, yarın gel» tekerlemesi gerçekleşiyor. Devlet mekanizmasının hantallığı bu yüzbinlerce memurun denetimsiz, düzensiz çalışması ile artar. Vaktinde gerçekleşmeyen işler büyük zararlara mal olur. Uluslararası planda çeşitli döviz getirecek fırsatlar kaçırılır. Bir kaç örnek verelim: 21 Ekim 1979 tarihli Milliyet'te yazar Örsan Öymen yazıyor: «Bir şirketimiz Suudi Arabistan'ın sulama projesinde taşoronluk işi alır... İlk adımda beş adet topoğrafını gönderip araştırma yaptıracaktır.

«Tam ikibuçuk aydır topoğrafların pasaport işlemleriyle uğraşılmaktadır.

«— Efendim bu arkadaşlar hacca mı gideceklermiş?

«— Hayır, hacca gitmeyeceklermiş.

«— Şimdilik sadece belirli hacı kontenjanlarının işlemleri yapılıyormuş.

«— Hele bir hac mevsimi geçsinmiş de ondan sonra bu topoğrafların vizeleri ve pasaportları düşünülürmüş.»

Gene aynı yazıda bir başka örnek:

«— Devlet Bakanı Hikmet Çetin, Irak'a gider. Hükümet nezdinde «kardeşlik, müslümanlık, komşuluk» nutukları atar. Karayolları örgütümüz Irak'ın hac yolu ihalesini alır. Alır da aslında torpille falan değil. Bir Alman firmasından bir kat daha ucuz fiat verdiği için alır. Sonra bakar ki arazi kayalıktır. Bu fiata kazık yeme durumu vardır. İhaleden önce keyif yapmak, arazi toprak mı, kayalık mı bakmak ve ondan sonra fiat vermek olmaz, bu Alman aklıdır. Müslüman aklı değil.

«Neyse karayollarımız su koyuverir, fiat farkı ister. Iraklılar, «haklısınız» derler. «Arazi kayalıktır, hadi %15 fiat farkını da verelim.»

«Ama ara ki karayollarımızın yetkilisini bulasın.»

Bir de Militarizm var pahalı devleti oluşturan etken olarak. Bakın bunu, militarist yapıyı Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç nasıl farkında olmadan itiraf ediyor. «NATO'nun güneydoğu kanadını oluşturan bu ülke (Yani Türkiye D.D.) **Avrupa'nın en büyük ve ulusal bütçenin yüzde 30'unu tüketen bir orduya sahiptir.»** (Milliyet - 22 Temmuz 1979) Ne demeli. Çingenenin merdi cesaretini överken sirkatini (hırsızlığını) de söylermiş. Evren Paşa, sen istediğin kadar «bizim ordumuz tüketici değil, üreticidir» de, bak senin o pek sevip saydığın «Hür teşebbüs» ünün **en ulu** elemanlarından birisi ne diyor. Neyse, görülüyor, bizden ekonomice de, nüfusca da daha büyük olan Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde dahi bizimki kadar büyük bir tüketici ordu yok.

İşte hem bürokrasinin, hem militarizmin devlet babanın omuzlarına bindirdiği yük (özünde emekçilerin omuzlarına bindirdiği yük) Devlet bütçesinin açık vermesine sebep olur. Devlet bütçesi 1976'da **12,4 milyar** ve 1977'de **36,2 milyar** vermiştir. 1978 yılında bütçe açığının 30 milyar dolayındaydı. **Bütçenin yükü arttıkça hem vergiler çoğalır, hem de fazla kâğıt para çıkarılır, fiatlar boyuna yükselir.**

2 — DEVLET BABANIN PARA POLİTİKASI

Devlet baba işverenlerin isteklerine uygun olarak, tekellerin fiat dayatmalarını kolaylaştırıcı bir para politikası izler. Karşılıksız para basar. Aşağıdaki tablo bunu açıkça ortaya koyuyor.

(Devamı Arka Sayfada)

1970-78 döneminde Milli Gelir, Emisyon Merkez Bankası Kredileri ve Fiyat indeksi artışları (% olarak)

Yıllar	Milli Gelir İndeksi	Emisyon Artışı	M. Bankası Kredileri	T. Eş.Fiy. İndeksi
1970	100,00	100,00	100,00	100,00
1978	168,40	819,90	1511,10	515,30

1970'den 1978 yılı sonuna kadar milli gelir 1,7 katı arttığı halde, **banknot miktarı 8,2 katı ve Merkez Bankası kredileri de 15,1 katı artış göstermiştir.**

1978 yılı başında 77 milyar lirada bulunan tedavüldeki banknot hacmi, yıl sonunda 113 milyar liraya ulaşmış ve son dokuz ay içinde bu rakam 154 milyar liraya fırlamıştır. Bu yıl sonuna kadar da 175 milyarı bulması muhtemeldir. Geçen yılın enflasyon oranı %70 iken bu yılın ilk sekiz ayında %87'ye fırlamıştır; ve geçen yıl sonuna kadar da %100'ün üstünde olması beklenmektedir. Görüldüğü gibi enflasyon hızı ile tedavüldeki banknot miktarı arasında bir ilişki var. Aslında tedavüldeki banknot hacminin artışı, enflasyonun bir sonucu, fakat aynı zamanda sebeplerinden biri haline de giriyor.

Emisyon hacminin (tedavüldeki banknot hacmi) artışı, tekellerin işine geliyor. Böylece tekellerin dayattığı yüksek fiatlarla mal dolaşımına yeterli bir para emre hazır tutulur. Ayrıca artan para işverenlere kredidir. Yukarıdaki tabloda görüldüğü gibi dolaşımdaki para hacminin artışı ile Merkez Bankası kredilerindeki artış birbirleri̇ne paralel. Yani bu artan krediler banknot hacminin artmasına neden oluyor. İşverenlerin dediği gibi işçi ücretlerinin artışı, taban fiatlarının artışı, banknot hacminin artmasının gerçek nedeni değil. 26 Eylül 1979 tarihli Milliyet yazarı: «Para arzındaki artışta en önemli etken banka kredileri ile **Merkez Bankası** tarafından doğrudan dağıtılan kredilerdeki %23,4 oranındaki genişlemedir. 1978'de 8 buçuk aylık dönemde 54,4 milyar lira genişleyen toplam kredilerde 1979'un aynı döneminde iki katından fazla 117,1 milyar lira dolayında bir artış gerçekleşmiştir.

Demek ki banknot hacminin artışında iki etken var. Pahalı devletin getirdiği yükler ve parababalarına dağıtılan krediler.

SANAYİİN ENFLASYONDA ROLÜ

«Çekilen bütün sıkıntılar, memleketimizde sanayiin çokluğundan değil, azlığından, üretimimizin azlığındandır. Üretim azlığı, iş kıtlığı, ücret ve küçük kazançların düşüklüğü yoluyla hayat pahasını artırır. İktidarın bütün arzu ve gayretlerine rağmen, artırmaktan sakınmadığı enflasyon bile refahlı bir üretimimizin bulunmayışına dayanır.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Siyasetimiz.)

Demek ki üretim düşüklüğünün nedeni sanayiide aranmalıdır. Türkiye sanayii **montaj sanayiidir.** Yani, hammaddesinden tekniğine kadar dışarıya bağımlı bir sanayiidir. Türkiye sanayii neden ağır sanayii değil de montaj sanayiidir? Kısaca Tefeci-Bezirgan gibi teknik düşmanı asalak bir zümrenin bulunmasından denebilir. Yani Türkiye'nin Burjuva Demokratik Devriminin yapılmamış, daha doğrusu tamamlanmamış olması, Türkiye Kapitalizminin rekabetçi dönemi yaşamadan tekelci aşamaya atlamış olmasıdır. Usta bu durumu şcyle belirtiyor:

«1 — Ekonomimizi AĞIR SANAYİİ'den mahrum bırakıp makinaları batıdan getirmemiz: TEMELİ atılmamış binayı havada kurmamıza benzedi.

«2 — Yatırımlarımızı YARI DEREBEYİ ARTIĞI münasebetler ortasında kullanışımız, adeta çökmüş ahşap konağı kalasla destekleyip yağlı boyalarla MAKYAJLAMAMIZA benzedi.» (Dr. H. Kıvılcımlı - Siyasetimiz.)

Montaj sanayiine gelince:

Montaj sanayii: teknik bakımdan gelişmiş ülkelerin, yani emperyalist metropollerin, az gelişmiş ülkelere —sömürge ve yarı sömürgelere— onların gümrük duvarlarını aşarak, iç pazarlarından yararlanmak amacıyla kullandıkları bir tekniktir. Demek ki montaj sanayii bir sömürü biçimidir. Tekeller hegemonyası ucuz ve rahat yoldan kâr elde etmesini iyi biliyor.

Denilecek ki montaj sanayii de ne kadar «montaj» olursa olsun bir sanayii değil mi, üretim yapmıyor mu? O halde montaj sanayiinin zararlarına değinelim.

Az gelişmiş ülkelerde montaj sanayii sonucu üretim ithal edilmiş tekniklerden yararlanılarak yapıldığından, yerli tekniklerin gelişmesine gerek kalmaz. O zaman bir defa başlamış olan teknik gerilik sürer gider. Bu yola girdikten sonra üretimin kendi kendine dışa bağımlılıktan, teknik gerilikten kurtulacağını ummak ham hayal olur. Erbakan Hoca'nın «Ağır sanayi hamlesi» diye yaptığı ve diğer burjuva politikacılarının eşlik ettikleri yaygaralar demagojiden başka bir şey değildir. Ağır sanayi hamlesini yapacak güç olarak biz işçi sınıfından başka bir şey görmüyoruz.

Diğer önemli bir sorun: Özellikle dayanıklı tüketim malları denilen otomobil, televizyon, buzdolabı, çamaşır makinesi gibi bazıları LÜKS olan malların üretimine yönelik montaj sanayii, sürekli **reklamı** ve «taksitle satış kolaylıkları» ile tüketimi artırıcı bir rol oynamaktadır. Örneğin bu benzin kıtlığında lüks tüketim olan otomobil satışları artıyor.

Montaj sanayiinin en zararlı sonuçlarından birisi de belli dönemlerde dış girdi (hammadde, makine v.s.) sağlamakta karşılaşılan güçlükler yüzünden üretim düşüşleri ve maliyet artışlarıdır.

ENFLASYON PARABABALARININ İŞİNE YARAR

Bu gerçeği, İstanbul Sanayi Odası (İSO)nın yaptığı ve 300 büyük firmanın 1978 yılındaki durumunu inceleyen ankete baktığımızda çok net bir şekilde görebiliriz. Böylece parababalarının demagojileri de açığa çıkar. Parababalarının en çok yaptığı demagoji, enflasyonu işçi ücretlerine bağlamaları idi, bunu gördük. Bir de enflasyondan en fazla etkilenen kendilerini gösteriyorlar. Şimdi, «Vay efendim, kredi yok, yatırımlar yapılmıyor, **özel sektör ve dolayısiyle ülke iflasın eşiğinde»** feryatlarının yedi kat arşa yükseldiği 1978 yılı karlarına bakalım özel sektörün. Yukarıda belirttiğimiz ankete göre:

1977 yılında ankete konu olan 259'u özel 41'i kamu kesiminden 300 büyük firmanın toplam karları 12 milyar 455 milyon 478 bin liraya ulaşmıştı. **1978'de ise her türlü yakınmalara rağmen bu 300 büyük firmanın net kârı %90,2'lik bir artışla 23 milyar 546 milyon 246 bin lira olarak gerçekleşiyor.** 1978'de Batılı ülkelerin firmaları bile bu kadar yüksek bir kâr elde edemiyorlar. Fakat burada Batılı firmaların sermayelerinin büyüklüğünü de gözden uzak tutmamak gerekir. Aslında elde ettikleri kârları miktarca daha fazladır.

İşverenlerimizin sağladıkları gelişme sadece kârlılık konusunda değil. 1978 yılında 259 özel sektör kuruluşunun çalıştırdıkları personel başına sağladıkları kâr büyük bir artış göstermiştir. **1977'de özel kesimde çalışan başına kâr 69 bin lira olarak gerçekleşmiştir. 1978 yılında ise bu rakam %40'ı aşan bir artışla 93 bin liraya yükselmiş.** Bu değerlendirme sadece İSO'na üye kuruluşlara yönelik yapıldığında, kişi başına kârlılık oranı, **%90'ı bulan bir artışla 107 bin 160 liraya** çıkıyor. Yani Finans-kapitalin en verimli işletmeleri İstanbul'da yoğunlaşmış.

İşverenler 1978 yılı boyunca «yatırımlar geriledi, kapanan işyerleri sayısı artıyor» diyerek ortalığı velveleye verdiler. Ama kendi örgütlerinin yaptığı ankette 1978 yılı yatırımlarına baktığımızda, **1977 yılı sonuçlarına göre %147,8 artış göstermiş.** Buna ne buyrulur? Diğer taraftan fabrikaların istihdam kapasitesinin düştüğünü, işten çıkarılanların «çığ gibi» arttığını söylediler. **Acaba doğru mu?** Gene İSO'nun anketine baktığımızda ne görüyoruz: 1978 yılında bu 300 büyük firmada çalışanların sayısı 330 bin 550'den 371 bin 850'ye yükselmiş. **%11,8 artış.** Demek ki bu da YALAN.

«Satışlar durdu» dedi parababaları. 1978 yılı satış hasılatlarına bir bakalım. Ankete göre **satış hasılatları da %40 artış göstererek 202 milyar 690 milyon 784 bin liradan 284 milyar 239 milyon 679 bin liraya yükselmiş.**

Görüldüğü gibi işverenlerin feryatları demagojiden, yalandan başka bir şey değil. Amaçları da açık; halkımız gerçeği öğrenmesin. Parababalarını da kendisi gibi sıkıntı çekiyor sansın.

Yabancı şirketlerin de elde ettikleri kâr bakımından bizimkilerden aşağı kalır yanı yok. Zaten aksi de düşünülemezdi. «6224 sayılı yasadan yararlanan yabancı sermayeli şirketlerin 3. Beş Yıllık Kalkınma Planı döneminde bir önceki plan dönemine oranla, **Türkiye'den transfer ettikleri kâr %142, lisans ücreti %110 artmıştır.»** (Milliyet, 16 Ağustos 1979) Ve bu oran 1968-1972 kâr transferlerinin aıtış yüzdesinden de yüksek, 1968-1972 kâr transfer artış yüzdesi 99 idi. Yabancı şirketlerin sermayeleri büyüdüğü halde kârları %142 artabiliyor. %70'lik enflasyonun görüldüğü 1978 yılında ve bu yıl bu rakam kim bilir ne kadar artış göstermiştir.

Demek ki enflasyon parababalarına zarar vermiyor. Aksine kârlarını artırabiliyorlar, enflasyonun yükünü çeken emekçi yığınlar oluyor.

Peki parababaları bu yüksek kârları nasıl elde eder? Enflasyonun getirdiği sonuçlar bu kolaylığı sağlar. Enflasyonda:

1 — İŞÇİ ÜCRETLERİ DÜŞER

Parababalarının en çok isteyip de yapamadıkları bu işi enflasyon onların yerine yapıverir. Gene parababalarının rakkamları ile konuşalım.

«Yılın ilk altı aylık dönemi sonunda ortalama net reel işçi ücretlerinin 1978 yılınaki düzeyine göre **yüzde 21 oranında** GERİLEYEREK 20,35 liraya düştüğü saptanmıştır.

«Sosyal Sigortalar Kurumu'nun 1979 yılı Ocak Haziran dönemi işçi ücretlerine ilişkin verileriyle yapılan hesaplamaları, 1978 yılında **122 lira** olan net ortalama günlük kazançların haziran ayı sonunda **150,37 liraya** yükselmesine karşın **fiat artışlarının etkisinden arındırıldığında** GERÇEK OLARAK **1978'deki 25,78 liralık düzeyinden 20,35 liraya** DÜŞTÜĞÜNÜ göstermiştir.

«**Uluslararası Para Fonu**'nun Türkiye ile ilişkilerini yürüten yetkilileri tarafından hazırlanan ve 5 Temmuz 1979'da Fon Yönetim Kurulu'na sunulan «Gizli» raporu ile Dünya Bankasınca düzenlenen «Bunalımdan Büyümeye» başlıklı raporlarda ücret artışları konusuna da değinilerek, SINIRLANDIRILMASI öngörülürken, yapılan hesaplamalar 1979 Haziran ayı sonunda gerçek net ücretin 1971 yılındaki düzeyinin de ALTINA İNDİĞİNİ ve bu yıla göre 11,35 lira daha az olduğunu ortaya koymaktadır. (Oldu olacak hiç vermeyin şu ücret denilen nesneyi be.) D.D.)

«Öte yandan son 85 yılda ücret artışları %374 artarken, fiat artışları %739'a ulaşmıştır.» (Milliyet - 11 Ekim 1979) (biz majüskülledik. D.D.)

Ücretler hep fiatların arkasından koşuyor ve enflasyonda bu ara giderek açılıyor. Patronlar işçilere aynı çalışmaya karşı eskisine göre sayısal olarak belki daha büyük ama gerçekte kat kat KÜÇÜK ücretler veriyorlar. Gel şimdi hem parababası ol, hem de enflasyona karşı çık.

Demek ki patronlar, yüksek enflasyon dönemlerinde başlıca artı-değer sömürüsünü artırarak olağanüstü büyük kârlarını sağlıyorlar. Bu aynı zamanda emekçilerin yaşama düzeylerinin gittikçe kötüleşmesinden belli. İstanbul Ticaret Odasının bir araştırmasına göre 1979 Eylül ayında üç çocuklu bir aile **için en az 12 bin 885 lira** mutfak masrafı gerekiyor. Ve bu beş kişi için ayda **en az 23 bin 285 lira gerekli** ki biraz insanca yaşayabilsin. O halde asgari ücret bu değerde olmalı, yani 23 bin 285 lira olmalı, İstanbul Ticaret Odası'nca parababaları böyle diyorlar. Oysa verdikleri asgari ücret 5400 lira gibi gerçek asgari ücretin dörtte birinden de küçük bir değer.

Enflasyona bağlı olarak ücretleri düşürücü yönde bir olay da İŞSİZLİĞİN artması. Ülkede işsizler çoğaldıkça, patron, işçilerin her türlü hakkını kıstıkça kısıyor. Buna karşılık, işçiler örgütlenip direnecek olsalar, hemen işçileri kapının önüne koyabiliyor. Çünkü geride daha düşük ücretle dahi işe girmek için bekleyen YEDEK İŞSİZLER ORDUSU var. İşsizler ordusunun varlığı aynı zamanda patronlara zararlı. Neden mi? İşsizler ordusunun elinde para yok ki parababalarının ürettiklerini tüketsin. Fakat parababaları muazzam reklâm ve satış yöntemleri ile bu zararı asgariye indirmeyi becerebiliyorlar. Tabii bu reklam ve satış giderleri de maliyet artışı olarak fiatlara yansır.

2 — SPEKÜLASYON ARTAR

Fiatların sürekli yükselmesi, parababalarını: patronları ve tefeci-bezirganları spekülasyona iter. Bugün aldığı malın yarın iki misli olacağını düşünen sermayedarlar; ellerindeki sermayeyi spekülatif amaçlarla kullanırlar. Bu da fiatları daha da yükseltir. Son günlerde gazetelerde yer alan ilacından yağma, çimentosundan demir-çeliğine kadar stokçuluk haberleri bunu kanıtlıyor. Tabii bu yakayı ele veren beceriksiz stokçular daha toy. Spekülasyonun, stokçuluğun dik alasını büyük parababaları yapıyor. «İmalat sanayinin 1978 yılı içinde çeşitli sektörlerinde STOKLARIN ARTTIĞI görülmüş ve 1979 yılına önemli miktarda stok varlıklarıyla girilmiştir.

«Özel sektör imalat sanayinde üretim ve stokları belirlemek amacıyla, Devlet Planlama Teşkilâtı İktisadi Planlama Dairesi tarafından yapılan anket sonuçlarına göre 1978 yılına imalat sanayiinde toplam 45,6 milyar liralık stokla girilmiştir. Yıl içinde mamül madde stoklarında 5,5 milyar liralık hammadde ve yardımcı madde stoklarında ise 3,6 milyar bir stok artışı meydana gelmiş ve böylece stoklardaki toplam artış miktarı 9,1 milyar liralık bir değere ulaşmıştır.» (Milliyet - 4 Ekim 1979)

İmalatçılar üretime eski hızlarıyla devam ediyorlar, fakat fiatların kesinlikle artacağını bildiklerinden, ürettiklerini pazara sürmezler. Bu arada her çeşit basın yayın ve diğer propaganda araçlarıyla mallarına olan talebi körüklerler. Devlet baba resmen ZAM yapınca da mallarını sürerler pazara. Ve sonra gelsin tatlı kârlar.

Diğer taraftan, Devlet Baba bu spekülatörlere kolaylık sağlıyor. Nasıl mı? En basiti dövizin, sermayenin ve malların fiyatlarının piyasa fiyat düzeylerinin altında tutulması ve bu resmi fiatlardan belirli kişilere döviz, sermaye, mal tahsis edilip satılması ve bu aradaki farkın olağanüstü spekülatif gelir sağlaması. Diyelim, doların piyasa fiyatı 60 lira, resmi değeri 47 lira. Devlet Baba, Merkez Bankası aracılığıyla belirli bir kişiye (bir işverene) doları 47 liradan verir. Dolarları cebine indiren işveren, beher dolardan 13 lira rant geliri elde eder. «Bu olanakları resmi fiyatlardan elde ederler, piyasa fiyatlarından değerlendirerek aradaki farkı, **büyük bir bölümünün vergileme olasılığı da bulunmayan** biçimde olağanüstü rant geliri olarak kendilerine aktarmaktadır. (...) Bazı tahminlere göre YASAL OLMAYAN YOLLARDAN **iki milyar dolar dolayında (yaklaşık yüz milyar lira - D.D.) dış alım yapılmış** ve özel imalat sanayii ürünlerine uygulanan fiat denetim yöntemleri nedeniyle **bu kesimin toplam katma değerinin %20'si dolayında** SPEKÜLASYON RANTI oluşmuştur.» (Milliyet - 12 Eylül 1979) (Biz Majüskülledik - D.D.)

100 milyar liralık resmi olmayan dış alım yapılıyor. Bunun diğer adı KAÇAKÇILIKtır. Kim yapıyor bunu? Burnundan kıl aldırtmayan, ulu «HÜR TEŞEBBÜS»ümüz. Az önceki alıntının yapıldığı haberin başlığı ise şöyle: **«Her yıl 400 milyar liralık olağanüstü rant oluşuyor.»** Bu rant kimin cebine gidiyor? Gene «Hür Teşebbüs»ün.

Bir de paraları böyle stokçuluğa, spekülasyona yetmeyen «Küçük tasarruf» sahipleri var. Bunlar da para fiyatının düştüğünü görerek «Aman bari yatıralım bankaya da 4 senede 2 misline çıksın» diyerek, dişlerinden tırnaklarından artırdıkları paraları bankalara, yani Finans-Kapitalin emrine veriyorlar. Bankaların mevduatlarındaki artışları bunu gösteriyor. «Büyük bankaların ekonomik çalışmaların yoğun olduğu illerde topladıkları mevdiatın da **hızlı bir** BİRİKİM görülmektedir. Mevduat toplamaya yetkili 13 büyük bankanın 14 ilde topladıkları mevduatında Eylül ayının yalnız üçüncü haftası içinde **2,7 milyar liralık** bir artış meydana gelmiş ve bankaların mevduatı toplamı 265,3 milyar liraya çıkmıştır.

«Bankaların mevduatında yılbaşından 21 Eylül tarihine dek geçen süre içinde meydana gelen birikim 56,4 milyar liraya ulaşmıştır.» (Milliyet - 10 Ekim 1979)

«Küçük tasarruf sahipleri»nin paraları kimin cebine akıyor? Herhalde emekçilerin cebine değil. Kredi olarak parababalarına veriliyor.

3 — VERGİLER ARTAR

Daha önce gördük enflasyonda devlet bütçesi açık veriyor. Devlet baba da bu açığı kapatmak için vergileri artırıyor. Fakat parababalarının öyle büyük vergi sorunu diye bir sorunları yok. Çeşitli vergi kaçırma yöntemleri ile bu badireden de sıyırırlar. Çeşitli göstermelik hayır kurumları kurarak, öğrenci bursları vererek, yurtlar kurarak bunları gider olarak gösterirler ve vergiden düşerler. Böylece bir taşla iki kuş vururlar. Hem vergi ödemez, hem de kurduğu bu vakıflarla verdiği burslarla kendine teknik ve yönetici eleman yetiştirir; bunların Amerika'larda, Avrupa'larda tam bir BURJUVA UŞAĞI olarak eğitim görmelerini sağlar. Bu konuda Türkiye Finans-Kapitalinin babalarından Vehbi Koç ne diyor bakın: «Ekonomisi kuvvetli olan memleketlerin politikası da kuvvetlidir. (Hayret! Yalan söylemiyor. D.D.) Kuvvetli ekonomiye sahip olmak ise ancak **yetenekli idarecilerin** mevcudiyetiyle mümkündür. İşte bu düşünceye inanan muhtelif mesleklere mensup 205 arkadaş ile (işte şimdi yalan söylüyor, bunların hepsi patron ve patron uşağı) 12 yıl evvel Türk Eğitim Vakfı'nı kurduk. Bu vakfın anayasası kabiliyetli (uşaklık yeteneği olan anlar D.D.) maddi desteğe muhtaç gençlerin, muhtelif dallarında eğitimlerini sağlamak, bilgilerini artırmak, çeşitli sahalarda memleketi idare etmelerini temin etmektir.» (Milliyet, 5 Temmuz 1979) İnsanın gözünün önüne Süleyman Demirel geliyor. Finans-Kapital bu gibi adamlara vergi kaçırmaktan, memleket idare etmeye kadar görevler veriyor. Bunlar için yapılan masraflar ayrıca gider olarak gösterildiğinden maliyetlere yansır ve fiatlar artar. Bu da enflasyon hızını artırır.

Şimdi gelelim enflasyonun vergi konusundaki faziletlerine: Parababaları yükümlü oldukları vergileri zamanında ödemezler, geciktirirler. Böylece ödedikleri vergi enflasyon hızı ise gerçek değerinl göre çok daha düşüktür. Bunda devlet bürokrasisinin hantallığı çok işlerine yarar. Devlet Baba arayıp sorana kadar onlar vergilerini geciktirirler.

Ücretliler ise vergilerini daha maaşlarını almadan ödüyorlar. Ve emekçilerin ücretleri itibari olarak arttığında, kesilen vergi de artar. Örneğin bir işçinin maaşının ayda yaklaşık yarısı çeşitli vergilere kesilir. Diyelim eline 5 bin lira geçiyor ve diyelim işçinin toplu sözleşme sonucu brüt ücreti 20 bin lira olsun (Hoş olmaz ya D.D.) Ülkede de %70 enflasyon var. Önce 20 bin brüt maaşın 10 binini vergi götürür. Geriye kalan 10 binin de %70'ini enflasyon alır götürür. 10.000 — 7000 = 3000 lira eski değeriyle işçinin elinde kalan para. Demek ki enflasyon sonucu işçinin ücreti azaldığı halde kesilen vergi oranı değişmiyor, gene maaşın yarısını alıyor, götürüyor. İşçi eğer eskisi gibi yaşayacak olsa, imkânsız. Bu sebeple kemerleri sıkmak zorunda kalır. Bir de işçinin genellikle iki yılda bir toplu sözleşme yaptığı düşünülürse, ücretinin ne kadar düştüğü görülür.

Parababalarına gelince, onlar vergilerini 1 yıl sonra verirler. Enflasyon vergi konusunda burada çok işlerine yarar parababalarının. Diyelim patron 10 milyon lira vergi verecek 1978 yılı için. Bunu 1979 mart ayından önce ödemez. Mart ayından sonra da 3 taksitte olmak üzere öder. %70'lik enflasyon hızı hiç değişmiyorsa 10 milyon liranın 7 milyon lirası aslında patronun cebine kalır. Patron sayıca 10 milyon lira öder. Fakat bu İTİBARİ değerdir, gerçek değer 3 milyon liradır. Böylece patronlar emekçilere bir kazık daha atar.

SONUÇ

Şimdiye kadar gördük ki enflasyon, parababaları için hep yararlı, emekçiler için hep zararlı bir olay. Böyle olmasına rağmen parababalarını yüksek enflasyon hızı tedirgin eder; çünkü gelecekleri garantide değildir. Üretimde plansızlık ve anarşi olabildiğince gelişmiştir.

Enflasyon olan ülkede dış ticaret dengesi bozulur, ekonomi olumsuz yönde gelişir. Devlet bütçesi sürekli açık verir ve enflasyonla orantılı olarak bu açıklar giderek artar. Türkiye'de Devlet Bütçesi 1976'da 12,4 milyar ve 1977'de 36,2 milyar açık vermiştir. Bu açıkların 1976'da **10,9** ve 1977'de **19,5 milyarı** BORÇLANARAK kapatılmış, geri kalan açıklar Merkez Bankası kaynaklarından karşılanmıştır. 1978 yılında bütçe açığının 30 milyar dolayında olduğu belirtilmiştir. Bu demektir ki, borçlanmalar daha da artacak. Bu borçlanmaların da yükünü emekçiler omuzluyor, fakat finans-kapital de kredisiz kalma nedeni ile tedirgin. Çünkü elin oğlu öyle hesapsız kredi vermiyor. Kredi verirkenki amacı ise açık: Kaz gelecek yerden tavuğu esirgememek. Türkiye'nin 1979 yılı ödemesi gereken ve ancak bir kısmı ERTELENEN dış borç faizlerinin toplamı tam **795 milyon dolar** (yaklaşık 40 milyar lira) bu miktar 1980'de 1 milyar dolara çıkacak ve ondan sonra gitgide artarak 1983 yılında yalnız faiz olarak **1**

(Devamı 14. Sayfada)

iran Devriminin iki Yüzü

İran Devrimi, bütün orijinallikleriyle sürüyor. Bir taraftan Ayetullahlar, mollalar öncülüğünün getirdiği ortaçağ özlemi girişimler, diğer taraftan aynı mollaların Amerikan emperyalizmine karşı en uzlaşmaz tavır alışları. Bir taraftan milli zulüm, kıyım girişimleri; diğer taraftan tüm İslam ülkelerine anti-emperyalizm çağrılar çıkarma... Hatta çağrılardan da öte Anti-emperyalist eylemlerle İslam ülkelerine ve geri kalmış ülkelere örnek davranışlar gösterme...

Özellikle İran Kürdistanı üzerinde yoğun bir milli baskıya yönelen, grevi haram ilan ederek işçi haklarını kaldırmak isteyen, bütün ilerici partileri yasaklayan, gerici bir Anayasayı halka onaylatıp yürürlüğe koymaya çalışan Humeyni yönetimi, bu girişimleriyle Ortaçağ özlemli kafa yapısını ortaya koyarken; birdenbire İran Devriminin Anti-emperyalist ilerici yönü yeniden su yüzüne çıkıverdi. Şahın turistik vizeyle kalmakta olduğu Meksika'dan tedavi olmak amacıyla ABD'ye gelmesi, İran halkının ABD Emperyalizmine karşı duyduğu pasif kinin birden bire alevlenmesine, aktif eyleme dönüşmesine neden oldu: Öğrenciler ABD'nin Tahran büyükelçiliğini basarak içindekileri rehin aldılar.

Uluslararası andlaşmalara ters düşen bu elçilik işgalinin Hükümetin ya da Humeyni'nin girişimiyle kalkacağı sanılırken tam tersi oldu: Humeyni öğrencileri desteklediğini açıkladı. Bu durumu benimseyemeyen Bazargan Hükümeti istifa etti. Yönetimi Devrim Konseyi bizzat üstlendi.

Humeyni bir kez daha halkın nabzını ele almıştı. Halktaki Şah düşmanlığını, buna bağlı olarak ABD-Emperyalizmine olan kinini çok iyi ölçmüş ve bir kez daha öne geçmişti. Ayrıca Amerika'ya tepki sadece Halktan gelmiyordu. **«Şaha karşı çıkanlar alçaktır.»** diyer Carter'in sözlerini Humeyni de her an beyninde duyuyordu. Ayrıca en sade İranlının bile bildiği Şah-CIA işbirliğinin İran halkına nice acılar, ölümler, gözyaşları, yoksulluk, aşağılanma getirdiğini Humeyni görmemezlik ve içinde duymamazlık edemezdi.

İşgal olayında İran kartları açık oynamıştı: Şah İran'a teslim edilirse rehineler serbest bırakılırdı. Olay açıktı: İran halkı, kendisine tarihinin belki en karanlık günlerini yaşatmış, İran'ın tüm varlığını sırf kendi çıkarı için Emperyalistlere peşkeş çekmiş, halkı kanlı zulümlere uğratmış devrik Şahı yargılamak; bir halkın en doğal hakkını kullanmak istemektedir. Böylesine bir caniye karşı işgal ettiği ABD Elçiliğinin Uluslararası andlaşmalardan doğan dokunulmazlık hakkı gibi ince diplomasiyi ne önemsiyor, ne de tartışıyordu. Dedik ya, İran halkı için olay açıktı: Bir cani yargılanacaktı. Bu cinayetlerin kuklası Şah ise, kuklacısı ABD Emperyalizmidir. ABD Elçiliğinin işgali, Halkın gönlünde en doğal hak, en doğal davranıştı.

Fakat İran Halkı için bu denli açık ve aydınlık olan sorun ABD Emperyalizmi için içinden çıkılmaz, karanlık bir sorundu. Çünkü önünde iki seçenek vardı:

1) Şahı teslim eder, rehineleri kurtarır, olay biterdi.

2 — Şahı teslim etmezdi.

Birinci seçeneğin çıkmazı şuradaydı: Şah nihayet bir piyondu. CIA'nın, dünyanın dört köşesinde her gün harcadığı (hizmeti dokundukça yararlı olan, yararı zarara dönüşünce de çöpe atılacak bir kirli mendilden farkı olmayan) piyonlarından biriydi. CİA için bu piyonun rütbesinin er, mareşal, ya da şah olmasının hiç bir önemi yoktu. Evet, önemi yoktu, ama şu anda ABD Emperyalizmine hizmette tıpkı birer Şah olan krallar, emirler, prensler, Şahın başına gelenlerden kendi yazgılarını görüyorlardı. Onun tesliminde ise kendi teslim edilişlerini göreceklerdi. O zaman Amerika yerine kendilerine başka bir baba aramazlar mıydı? Örneğin, Alman Emperyalizmi bu konuda onlara daha güvenilir bir baba gibi görünmez miydi? Öyleyse Şahı teslim etmek olamazdı.

İkinci seçenek, Şahı teslim etmemek idi. O zaman da İran kaybedilebilirdi. Elçilikteki rehineler, casusluk suçundan yargılanabilir, mahkum edilebilir, CİA tüm dünya halkları, özellikle Ortadoğu halkları ve İran Halkı karşısında deşifre olurdu. Amerika Birleşik Devletleri'nin itibarı sarsılırdı.

Her iki seçenek de seçilebilir ıeğildi. O zaman, bir üçüncü seçenek bulunmalıydı. İlkin gözdağı verildi. Askeri müdahale olasılığından sözedildi. Savaş gemileri İran'a doğru yola çıkarıldı. Bunlar İran'ın gerilemesine değil, saldırmasına neden oldu: İran, ABD'ye petrol satışını durdurdu ve ABD bankalarında bulunan 12 milyar dolar İran sermayesini çekmek kararı aldı. Bu karar hemen anında doların dünya borsalarında değer kaybetmesine neden oldu. ABD hükümeti, İran paralarına ambargo koyarak, bu paraların çekilmesini engelledi.

Emperyalizm kenefinin jandarması ABD emperyalizmi, Vietnam'dan bu yana bir mazlum ülkeye askeri müdahalede bulunmanın nelere mal olduğunu biliyordu. Emperyalist dünyanın vazgeçilemez parası doları tepesitaklak getiren Vietnam savaşı olmuştu. Bir İran savaşının doları paçavraya çevireceğini, Amerikan jandarmalığının sonu olacağını bilmek için alim olmak gerekmezdi. Savaşa bile gerek kalmadan İran'ın, Amerikan bankalarındaki parasını çekmek istemesi bile doların sallanmasına yetiyordu. İran'ın petrolü dolardan başka paralarla satacağı, dolar kabul etmeyeceği haberleri bile doları sarsabiliyordu. Nitekim ikinci emperyalist evren savaşından bu yana dolar ilk olarak 1,70 DM'a düşerek en düşük düzeyde işlem gördü. Öyleyse savaş da göze alınamazdı. Nitekim Carter, «askeri müdahale sözkonusu değildir» diyecektir.

Tehdit de sökmeyince (ABD İran Devrimini hâlâ anlayamamıştı. Ufacık bir tehditle her şeyi yaptırabildiği Ortadoğu liderlerine, Faysallara, Şahlara, Menderesiere, Demirellere, Ecevitlere öylesine alışmıştı ki, tehditlerle Humeyni'yi hemen dize getiriveririm sanıyordu) Uluslararası platformlardan medet ummak zorunda kalacaktı. Birleşmiş Milletlerden, «İran'ın rehineleri hemen bırakması için karar» çıkartacak, sorunu Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanına götürecek, zaman ve haklılık kazanmaya çalışacaktı. Ama bu girişimler de İran'ı ikna edemedi.

O zaman yeniden piyona bir rol verildi. Şah ABD'den ayrılmak istiyordu. Ama nereye gidecekti. Geldiği Meksika'ya tekrar dönebilirdi. Ama bu oyun da iki yönden bozuldu: İran, Şah başka ülkeye gönderilirse rehinelerin casusluk suçundan yargılanacaklarını belirtti. Meksika ise anlaşmazlıkta taraf olmamak için Şahı kabul etmeyeceğini belirtti. Koca dünyada Şaha yer yoktu. Bermuda bile Şahı kabul etmiyordu. Ama dünyada halkına ihaneti meslek edinen yalnızca Şah değildi. Mısır devlet başkanı Enver Sedat, ihanetlerine yeni bir ihanet ekleyerek Şahın Mısır'a gelebileceğini belirtti. Ama Şah bile «Mısır'a gitmesinin Ortadoğuda siyasi bunalımlara yol açabileceği» gerekçesiyle Mısır'a gidemiyeceğini belirtti. Aslında bu ses tamamı tamamına CİA'nın sesiydi. Ve CİA böylesi bir girişimin hem İran'daki rehineleri kurtaramayacağını, hem de Ortadoğuda «yeni bir bunalım yaratacağını» adı gibi biliyordu.

ABD-İran uyuşmazlığı yeni gelişmelere gebedir. Bu gelişmelerin neler olabileceği önümüzdeki günlerde görülecektir. Şimdiden sonuçları tahmin edebilmek kehanet olur. Fakat bu olayların İran Halkında yarattığı anti-emperyalist uyanış, toplumu çok derinden etkilemiştir. Kadın-erkek, yaşlı-genç, işçi-köylü v.b. gibi tüm toplumun katıldığı anti-emperyalist gösteriler, yürüyüşler, yapılan propaganda ajitasyon halkın bilincini geliştirdi. Lenin Usta'nın deyimiyle: **«Devrim eğitir.»** Devrimin gücü İran'da da sakin geçen on yıllara denk düşecek on günlerde halkı anti-emperyalist bir bilinçle donattı. Öylesine ki, çocuklar bile yağmur altında, hem de Aralık ayında, anti ABD gösteriler düzenlediler. Anti-emperyalist uyanış İran Halkında böylesine genişliğine yer etti.

Hain piyonlar elinde emperyalistler halklara bir çok şeyi (geçici de olsa) unutturmuşlardır. Fakat artık emperyalizmin iyice can çekiştiği günümüzde İran Halkındaki bu uyanışı hiçbir güç tersine çeviremeyecektir.

Bu İran Devriminin en ilerici yönüdür. İran Devriminin yüzyüze olduğu diğer önemli sorun ise Milli Meseledir. Şah döneminde İran bir milletler hapisanesiydi. Kürdistan, Azerbaycan, Belucistan, Kuzistan Halkları en acımasız bir şekilde ekonomice sömürülmüş ve en doğal insanlık haklarından mahrum bırakılmışlardır. İran devrimi, Şah zulmünü ortadan kaldırmıştır. Fakat milli baskıyı kaldırmamıştır. Bir Demokratik Devrim olabilmek için başarmak zorunda olduğu bu sorunda ilerici çözümler getirememiştir. Tersine özerklik isteklerine karşı acımasız davranmıştır. Özerklik mücadelesinin en ateşli olduğu Kürdistan'da görüldüğü gibi jenositlere girişmekten çekinmemiştir. Kürdistan'daki haklı isyanın bastırılması için Humeyni en sert davranışı koymuş, hattâ kendini başkumandan ilan etmiştir. Askerlere isyanın derhal bastırılmasını, bastıramayanları bizzat kendisinin cezalandıracağını belirtmiştir. Bu sert çıkışın ardından Kürdistan'da tam bir imha hareketine girilmişti. Bu kanlı saldırı karşısında isyan gerilemiş, fakat bitmemişti. Ve son ABD Elçiliğinin işgali olayından hemen önceki günlerde Kürtler, Mahabat kentini yeniden ele geçirmişlerdi.

İran Devrimi tüm halkların katkısıyla gerçekleşmiştir. Ve devrim süreci halkın silahlanmasını getirmişti. Halk, hakkını almanın yolunu öğrenmişti. Devrimin bu öğretisi yalnızca mollalara özel değildi. Bütün Halklar gereken dersleri çıkarıyordu. Kürdistan halkı da bu derslerden yararlanacaktı. Aynı ateşin Kuzistan'da (aslı Arabistan. Şah tarafından bu eyalete Kuzistan denmiştir.) yanması gecikmedi. Türkmenistan'da da hükümet kuvvetleriyle çarpışmalar oldu. Belucistan kaynamaktaydı. En sessiz görünen Azerbaycan'ın bile olaylara gebe olduğunu bilmeyen yoktu.

Devrim Ortaçağ özlemindeki Mollaların önderliğinde başarılmıştı. Mollaların ise Milli Mesele gibi Demokratik Devrimin çözümleyeceği bir meseleyi çözümlemeleri beklenemezdi. Hele özerklik istemlerinin İran'ın petrol bölgesi olan Kuzistan'ı da etkileyeceği, giderek Kuzistan'da bir bağımsızlık ya da Irak'la bütünleşme hareketinin doğabileceği korkusu onları bütün milli taleplere

(Devamı yanıa)

CHP'nin Finans – Kapitale Giderayak yaptığı Hizmetler ve «Yansız Tutumları»

CHP hükümetinin İstanbul'a atadığı eski vali Orhan Erbuğ, vilayette memurlarla vedalaşırken bir soru üzerine «MHP İl Başkanı ile İlçe Başkanlarının saldırıya uğradıkları» gerekçesiyle silah istediklerini, durumları silah taşımaya elverişli (kontrgerilla eğitimi görmüş olanlar falan herhalde Dev. Der.) olan MHP yöneticilerinden 10 kadarının bu istemlerinin YERİNE GETİRİLDİĞİNİ (abç) (Cumhuriyet, 6 Aralık 1979) söylüyor.

CHP yöneticileri hükümetteyken **«yansız tutum»** içinde olduklarını ikide bir tekrarlayıp duruyorlardı. Yukardaki haberi okuduktan sonra «bir de YANLI tutum takınsalar ne yapacaklardı?» diye düşünmemek elden gelmiyor.

Ecevit seçim meydanlarında, yığınlar önünde **«Hesap soracağız»** dediği kontrgerilla ile yüz yüze gelince ve sıkıştırılınca **«Kontrgerilla yoktur.»** deyip çıkmıştı. Fakat CHP'nin **«özgürlükçü demokrasi»** şemsiyesi altında Kontrgerilla, faaliyetlerine hiç ara vermedi. Hatta daha da arttırdı. CHP hükümetinin birinci yıldönümü arifesinde Kahramanmaraş katliamını gerçekleştirdi.

«Yoktur» diyerek örtbas edilmek istenen Kontrgerilla ve kanuncul görünüşlü uzantıları 22 aylık CHP hükümeti devrinde 2000 den fazla yurttaşı katletti.

CHP ise Kahramanmaraş katliamının elebaşılarıyla **«haydi şerefe»** dercesine **ortak bildiri** yayınladı.

Şimdi de önce Tokat'ta daha sonra Antakya'da ve Kırşehir'de AP - MHP ve CHP İl Başkanları yeni valilerin başkanlığında bir araya gelerek «TERÖRE» karşı (!) **ortak bildiriler** yayınlıyorlar.

Aynı illerin parlamenterleri ise meclisteki konuşmalarında MHP'nin bu illerde Kahramanmaraş katliamını tekrarlamak istediğini söylüyorlardı. Bu da bir **«yansız tutum»** olsa gerek.

KURTLAR KUZULARA «YANSIZ» MI DAVRANSIN?

Kayseri katliamından sonra, son seçimlerde AP adayı olan vali vekilinin **«yansız tutum»** takınmadığından ve Demirel'in bu valiyi Kayseri'ye asaleten atamasından yakındı CHP yöneticileri.

Halbuki Demirel'in eski başbakanlığı devrinde (1965 - 71) MHP'nin komando kampları kurarak silahlı Nazi eğitimleri yaptırdığını haber veren istihbarat raporlarını örtbas ederek işleme koymadığını CHP Kurultayında basbas bağıran CHP lideri Ecevit'ti.

Şimdi çakallar, kurtlar kuzulara karşı **«yansız tutum»** mu takınsınlar istiyor CHP yöneticileri?

Demirel, bir gecede 67 ilin valisini ve emniyet müdürünü görevden alıp yerlerine birlikte çalışabileceği **«Milliyetçi»**leri tayin etmesin ve onlar da faşist katilleri koruyup kollamasın mı yani?

Bakanlıkları faşist katillere işgal ettirmeyip, yurtsever memurları sürüp süründürmeden **«özgürlükçü demokrasi»** yerine **«hür parlamenter sistem»** vs. gevezelikleriyle ortalığı idare etmeye mi çalışsınlar?

Yoksa senin **«hesap soracağız»** palavralarından korkup (!) faşist katillerinden ayrı mı düşsünler?

Bunlar CHP'nin hem kapitalizm hem de **«halkçı bir düzen»** istemesi kadar saçmadır ve CHP bunların tersinin olabileceği havasını yayarak sahte muhalefetçilik oyununu sürdüremiyeceğini anlayınca ondan vazgeçip, AP kuyruğunda Finans - Kapital hizmetinde yeni bir «aşama»ya ulaştı.

Türkiye'de emekçi yığınlar CHP'nin sözlerini de İş'lerini de bir bir gördü. Uluslararası kırkharamiler çetesinin maliye örgütü İMF'nin bütün emirleri bir bir yerine getirildi. Serveti vurguncu parababalarına, külfeti emekçi yığınlara yüklenen BORÇLAR çoğaldıkça çoğaldı. Halk İşsizlik ve Pahalılık cehenneminde cayır cayır yakılırken, parababalarının en kodaman şirketleri en çok kâr ettikleri 1978'i «ALTIN YIL» olarak selamladılar.

Bunca cinayet ve katliamların tertipçileri, elebaşıları ve «ADALETE HAVALE» (tıpkı ezeli «komisyona havale» uyutmacılığı gibi) edilirken, işçi, öğretmen ve diğer halk kuruluşlarının başına gelenleri bir Finans - Kapital borazanından dinleyelim :

«Parti dışı solun **«demokratik haklarının»** korunmasını, CHP muhalefet stratejisinin bir parçası olarak ilan etmiş.

«Hayret doğrusu! İktidarları döneminde POL - DER'in (...) kapatılmasına göz yumanlar sanki onlar değildi.» (Nazlı Ilıcak, «CHP dışındaki Sol» 15 Aralık 79, Tercüman).

Aynı yerde DİSK, TÖB - DER ve başka demokratik kuruluşların aranmaları, kapatılmaları, yöneticilerinin tutuklanmaları, birçok sol yayının yasaklanması uzunca bir liste halinde sayılıyor.

Finans - Kapital borazanının hayret etmiş görünmesi bir yana, malını iyi tanıdığı bir hafta sonraki yazısında daha açık olarak anlaşılıyor:

«Halk Partisi 1978 öncesinde aşırı sola kol kanat germiştir. Daha sonraki İKTİDAR döneminde CHP'nin tedricen aşırı soldan koptuğunu, **«demokratik dernekler»** üzerindeki ŞEMSİYESİNİ KALDIRDIĞINI görüyoruz. Endişemiz BU PARTİNİN HER ZAMAN BİR İKTİDAR ALTERNATİFİ OLDUĞUNU unutup...» (Tercüman, 20 Aralık 1979)

Unutulmaz, unutmaz hiç endişelenmeyin! Başını iyi bağlamışsınız.

İKTİDAR olursa sizin, MUHALEFETTE halkın partisi! Çok iyi oynatıyorsunuz doğrusu!

Muhalefet stratejisinde **«ürkütülmeyecek»** (sanki CHP'den ürkerlermiş gibi) kaydı konarak mücadele edileceği ileri sürülen **«çıkar çevreleri»** deyişini Nazlı hanım **«İŞ ÇEVRELERİ»** olarak düzeltiyor ve CHP'nin muhalefetçilik rolü icabı böyle bir laf etmesinden endişelenmiş görünüyor.

CHP içinde küçük üretmen yığınlarının **«ortanın solu»** bayrağı altındaki muhalefetinin pek meşhur oldutu yıllarda, Ecevit, küçük üretmenlerin 7 bin yıllık düşmanı vurguncu tefeci - bezirganlığa uyduruk **«aracı»** terimi ile ateş püskürmüş ve fakat aynı tefeci - bezirganlığın böylesine yuvarlak bir deyimle küçük esnafları bakkalları vurmaya başlaması üzerine, Ecevit «aracı» deyiminden esnafı kastetmediğini yana yakına anlatabilmek için çok çekmişti.

Ecevit'in bir türlü dilinin varamadığı vurguncu Finans - Kapital çetesi için uydurduğu **«çıkar çevreleri»** deyimi de aynen 1960 larda olduğu gibi kendine karşı kullanılan bir silaha çevrilmiş şimdi.

«Hür Basın» Rahşan hanım ve çevresini **«çıkar çevreleri»** olarak yerden yere vurup duruyor. Yani **«tencere dibin kara, seninki benimkinden kara»** hikayesi.

CHP Finans - Kapital'e bunca hizmetleri sonucu tekrar muhalefete düşürüleceğini hiç aklına getirmemiş, Finans - Kapital elebaşılarının gözüne tam girdiğini sanarak bir sürü faşist baskı yasası hazırlamıştı. Şimdi ise hiç beklemediği muhalefet rolüne düşürülünce, kendi hazırladığı faşist baskı yasaları karşısında pek sıkıntılı bir duruma düştü. Öyle ya, hem muhalefet ol, hem **«özgürlükçü demokrasi»** fedaisi kesilme **«Özveri»**nin bu kadarı da istenmemeli değil mi?

Evet Finans - Kapital malını iyi biliyor.

Ya halk?

CHP'nin güvercin değil, kapkara bir Finans - Kapital kargası olduğunu kavramasa bile sezmeye başladı. Halktan bu kadar! Gerisi bir Proletarya Partisinin propaganda - ajitasyon - örgütlemesine kalmış. Hani nerede Proletarya Partisi? Dağınıklık denizine düşmüş. Reorganize edilmeyi bekliyor. Tüm devrimcilerin tarihi misyonu budur. Bunun ötesi görevden kaçmadır. Tarih önünde mahkum olmaktır.

---

karşı tepkili kılıyordu. Fakat akacak kan damarda durmazdı. Ve özerklik istekleri giderek gelişiyordu. Son ABD Elçiliğinin işgalinden önce bastırıldı sanılan Kürdistan isyanı yeniden başlamıştı. İşgal olayı üzerine Kürdistan Halkıyla 20 günlük ateşkes imzalandı. Sonra da içeriği açıklanmayan bir özerklik andlaşması imzalandığı açıklandı. Kürk Halkı da Amerika'ya karşı tüm İran'la elele olduğunu açıkladı.

ABD ile uyuşmazlık en sert biçimde sürerken Azerbaycan Halkının bağlı olduğu Ayetullah Şeriat Medari'nin halkoyuna sunulan İslam Cumhuriyeti Anayasasına bazı noktalardan karşı olması, bu yüzden Humeynicilerin tepkisini çekmesi ve evinin saldırıya uğraması, Azerbaycan meselesini su yüzüne çıkardı. İran'ın bu en kritik gününde Azeriler ayaklanarak Azerbaycan eyaletinin başkenti olan Tebriz'de gösteriler yaptılar ve Tebriz Radyosunu işgal ettiler. Bu olaylar üzerine ilk olarak Ayetullah Humeyni, Ayetullah Şeriat Medari'yi evinde ziyaret ederek bu meseleyi görüştü. Her iki Ayetullah da anlaşmaya varıklarını açıkladılar. Fakat anlaşmanın ne olduğunu her ikisi de açıklamadı. Bu görüşme olayları bitirir sanılırken, bu kez Humeyniciler Tebriz Radyosunu tekrar ele geçirdiler. Şu ana kadar Tebriz'deki olaylar sona ermiş değil. Fakat beklenen; Ayetullahların anlaşarak İran'ın bu en kritik günlerinde (sorunu erteleyerek de olsa) barışçıl bir çözüm bulmalarıdır.

Gerek Kürdistan'daki ve gerekse Azerbaycan' daki olayların İran halklarına öğrettiği önemli ders ise Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkını tanımanın, halkların kopuşmasını değil, daha sıkı bir şekilde dayanışmasını sağladığıdır. Tersine davranışların ise en kritik günlerde bile halklar arasında çatışmalara ve kopuşmalara neden olduğudur.

İran Devriminin Milli Meseleye yaklaşımının ne olacağının cevabı da gelecek günlerdedir. Fakat şimdiden halklarda Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı Evrensel prensibi yönünde bir uyanışın genişleyip kökleştiği inkâr edilemez.

İran Devriminin önünde Sosyalizme varıncaya dek sürecek uzun bir mücadele var. Bu mücadelede önderlik Mollalardan (ki bu dolaylıca burjuva önderlik olmaktadır.) İşçi Sınıfına geçinceye ve İşçi Sınıfı önderliğinde Sosyalizme taçlanıncaya dek sürecektir.

Zafer İran Halklarının ve İşçi Sınıfınındır.

Faşizm Cehennemi Kenarına Getirildik

(Baştarafı 1. Sayfada)

İşte bizde parababaları tüm bu provokasyonları başarıyla gerçekleştirmişler ve işin sonuna gelmişlerdir. Kendi yarattıkları «anarşi»yle masum ilerici, devrimci insanların canını ala ala halkımıza «aman ne olacaksa olsun» dedirtmişlerdir. Şunu da teslim edelim ki: okudukları Tom Mix - Teksas romanlarının ve hayranlıkla seyrettikleri kovboy filmlerinin etkisinden bir türlü kurtulamayan, devrimcilikle kovboyculuğu karıştırdıklarından: Odakule kurşunlayıp, banka kurşunlayıp, bombalayıp, cam çerçeve kırmayı bombalı afiş asarak boş teneke gürültüsü çıkarmayı marifet sanan «öncü savaşcıları» Finans - Kapital'in «anarşi» tragedyasında rol almışlar ve parababalarına bilinçsizlikleri ve çocukluklarıyla yardımcı olmuşlardır.

«Bölücülük» edebiyatıyla ordu gençliğini kündeye getirdiklerine ve yanlarına çektiklerine artık iyice inanmış olacaklar ki ordu tepesine tünemiş ordu fosilleri ilk adımı geçen 27 Aralıkta attılar: Ünlü mektuplarını devlet başkanına sundular. Mektup, sözde: Komünizme de «her çeşit faşizme» de (yani sola da sağa da) karşı idi. Tabii bizler, 60 yıllık pratiğimizle bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Parababaları 60 yıldır ne zaman sola vuruş yapacaklar. Hep açılışı «sağa da sola da karşıyız» gevelemeleriyle yapmışlardır. Bu bakımdan fosiller ünlü mektuplarında aslında «sola karşı birleşin ve solu kazıyın» diyorlardı; bezirgan partilere. Nitekim bezirgan partiler bu sinyali anlamakta hiç gecikmediler. Mektubun açıklanışının hemen ertesi günü tüm bezirgan partiler: 27 Mayısın yadigarı olan küçük demokrasi kırıntılarını da ortadan kaldırmak için elbirliği, gönül birliği ettiler. CHP ve «Umudumuz Ecevit»i daha önce «anayasaya aykırı» bulduğu faşist yasalara olumlu oy vermekte bir an olsun duraksamadı. Aralarındaki kayıkçı dövüşü bitmiş, hepsinin de aynı bokun soyu olduğu artık kesince ortaya çıkmıştı. Alman Parababaları (basını ile TV ve radyoları): «Komutanların uyarı mektubu Türkiyede iktidar ile muhalefeti bir araya getirdi» diyordu. (6 Ocak 1980 Milliyet)

Frankfurter Rundschau gazetesi ise konuya ilişkin haberinde şunları yazıyordu:

«Komutanların mektuplarından bir gün sonra meclislerde anti - terör yasa tasarısı ele alındı. Düşürülen hükümetin başkanı Ecevit, Demirel hükümetini bu konuda destekleyeceğini açıkladı.»

«Gözlemciler üç yıldan beri bloke olmuş meclisin tekrar çalışmaya başlamasını mektubun olumlu bir sonucu olarak nitelendiriyorlar.» (Milliyet 6 Ocak)

Alman parababaları böylesine olumlu buluyorlardı «Mektup»u.

Aynı gün, Demirel, Erkmen ve Ceyhun'la görüşen OECD genel sekreteri Lennep: «Türkiye'ye yardım grubunu derhal toplantıya çağıracağım» (6 Ocak Milliyet) diyordu.

Yine aynı gün, aynı gazetenin yukardaki haberinin hemen altında şu haber yer alıyordu:

«Nimetz ve Siena başkanlığındaki ABD heyeti Ankara'ya geldi. (...) Türk - ABD savunma işbirliği anlaşmalarını hızlandırmak ve sonuca bağlamak amacıyla Ankara'ya gönderilen Nimetz ve Siena bu sabah Dışişleri Bakanı Erkmen'le görüşecekler, öğleden sonra da anlaşmalarla ilgili müzakerelere başlanacaktır.» (A.g.y.) Bundan bir gün sonra, yani 7 Ocak'ta ise Dünya Bankası'nın Avrupa - Kuzey Afrika ve Türkiye bölümü başkanı Adi Davar; eski MESS başkanı bugünkü başbakanlık müsteşarı Turgut Özal'ın çağrılısı olarak Türkiye'ye geliyordu.

Demek Türkiye, uluslararası emperyalist örgütlerin ve emperyalist Devletlerin de yol göstericiliği ile faşizm cehennemine götürülecektir. Bu yabancı emperyalistler elbette verdikleri akıl karşılığında yeni ekonomik ve siyasi imtiyazlar da almış olacaklardı. Çünkü hiç bir şey karşılıksız olmazdı. Onlar uluslararası deneylerini ortaya koyarak, yerli parababalarına solu kitabına uygunca nasıl ezeceklerini öğretecekler karşılığında da yeni çıkarlar sağlayacaklardı. Bundan daha doğal ne olabilirdi?

Evet yine aynı gün aynı gazetede (daha doğrusu özbe öz kendi gazetesinde) Türkiye'nin bir numaralı parababaları Vehbi Koç'un sözleri yer alıyordu: **«Fiyatlar, ücretler, kiralar dondurulmalı»** (A.g.y.)

Kapitalizmin egemen olduğu hiçbir ülkede fiyatları ve kiraları dondurabilecek bir güç icat edilmemişti ve edilemezdi. Bunu Koç da pekala biliyordu. Ama, ücretleri dondurmak mümkündü. Koç'un da asıl istediği buydu zaten. Fakat bunu açıkça ve tek başına söylemek ayıp kaçardı. Bu yüzden de «Fiyatlar, ücretler kiralar» diye «ücretler» sözcüğünün bir önüne bir de sonuna bir «sözcük eklemek zorunda kalmıştı. Demek parababaları özledikleri faşist diktatörlüğe sıçrayınca bir yandan solu ezerken diğer yandan da ücretleri dondurarak sömürü ve vurgunlarını daha da hayasızca sürdürmek niyetindeydiler. Öyle görünüyor ki parababaları önümüzdeki birkaç ay içinde bu özlemlerine kavuşacaklardır. (Eğer birleşebilseydik ve proletarya partisini reorganize edebilseydik faşistleşme sürecini durdurabilirdik) Ve yığınla masum insanın kanına gireceklerdir.

Fakat hemen söyleyelim ki **faşizm Türkiye-de bir - iki yıldan fazla kalamaz.** Bu kesindir. Çünkü Türkiye'de faşist pahalı devletin yükünü uzun süre taşıyabilecek gelişkin bir kapitalizm yoktur. Faşizm döneminde zaten pahalı olan müstebit devlet daha da pahalanacak ve Finans - Kapital'in vurgunu faşist devletin giderlerini karşılamaya yetmeyecektir. Bu yüzden Faşizm giderek, astarı yüzünden pahalı gelen bir lanet halkası olacak ve parababalarının boynuna dolanacaktır. Parababaları bu yüzden **faşizm denen lanethalkasını kendielleriyle boyunlarından** çıkarıp atacaklar ve yeniden «demokrasicilik» oyununa dönmek zorunda kalacaklardır. Bu iki kere iki dört ederce açıktır. Faşizm ne ekonomik ne siyasal hiçbir derde deva değildir. Ekonomik - siyasal bunalımları daha da derinleştirmek - ağırlaştırmaktan öte hiçbir işe yaramaz. Ancak parababaları yine faşizme başvurmaktan geri durmazlar. Böylelikle tarihin akışını durdurabileceklerini sanırlar. Hiç buna imkan var mı?

Daha geriye gitmeye gerek yok, son bir yıl içinde devrilen faşist diktatörlükler ve gerçekleşen **Politik Devrimler, İran** ve **Nikaragua devrimleri** buna en son iki kanıttır. Somaza 15 bin, şah 150 bin kişinin kanına girmekle önleyebildi mi devrimi? Peki neye yaradı bunca dökülen masum insan kanı? Hiç? Ama Emperyalizm bu, gebermek üzere olan kapitalizm. Sarılacak çoktan bitmiş olan vadesini uzatmak için bildiği her türlü insanlık dışı yönteme. Sarılacak her türlü biçare çareye. Ve akıtacak boş yere insan kanını.

Faşizm geliyor. Bizim faşizm döneminde, çalışma tarzımız ne olmalıdır? Bu soruya şöyle karşılık verebiliriz:

Bir kere, faşizmin Türkiye'de iki yıldan fazla tutunamayacağını hiç unutmamalıyız. Öyleyse bu iki yılı hem enaz kayıpla atlatmak hem eldeki mevzileri elden geldiğince korumak hem de yeni mevziler kazanmak en önemli görevlerimiz olmalıdır. Peki bunu nasıl sağlayacağız? Şöyle:

Atabildiğine yapkın çalışmaya ağırlık vereceğiz. Yerli - yersiz saldırı taktiğinden vazgeçeceğiz. Böylelikle israfı önleyeceğiz.

Bulunduğumuz fabrika, okul ve mahalleleri sonuna kadar koruyacağız ve bu mevzilerin yitirilmesine, faşist işgal altına girmesine müsade etmeyeceğiz.

İşçi sınıfı içinde çalışmaya en büyük ağırlığı vermeliyiz. Oluyorsa sendikayla, olmuyorsa dernekle, komiteyle (eğitim tüzüğüyle), ama mutlaka bir yolunu bulup işçi sınıfı denizine dalmalı ve işçi sınıfını örgütlemeliyiz. Eğer bunu başarabilirsek iki yıl sonra, faşizmden çıkışta; en örgütlü ve her yönden en güçlü çıkan grup biz oluruz. Yani Derlenişi sağlayacak ve partiyi reorganize edecek **öncü grup** biz oluruz.

Unutmayalım ki faşizm yangınının uzanamayacağı, uzansa bile en az etkili (yakıcı) olacağı alan: **işçi sınıfı denizidir.** Demek ki kendi canımızın da güvenlikte olduğu yer gene bu denizdir. Köroğlu'nun barınağı, sığınağı («arkası, kalası») nasıl dağlar idiyse, bizim de işçi sınıfı denizidir. Bu gerçeği hiç unutmayalım. Öyleyse işçi sınıfı denizi bizim canımızı, faşizmden koruyup kurtaracak, biz işçi sınıfını örgütleyeceğiz. Haydi arkadaşlar işçi sınıfı denizine!..

Enflasyon

(Baştarafı 11. Sayfada)

milyar 399 milyon dolara yükselecektir. Aynı yıl, yani 1983 yılında ödememiz gereken ana para ise 20 milyar 200 milyon dolardır. Demek ki üçbuçuk dört yıl sonra Türkiye'nin faizleriyle birlikte toplam 3,5 milyardan fazla borç ödemesi gerekiyor. Yani İMF 1983'de tekrar başımızaçöreklenecektir. İşte bu borçlar, «istikrarsızlıklar», kredi durumu parababalarını da biraz olsun kaygılandırıyor.

Genel olarak daha önce de belirttiğimiz gibi emperyalist metropollerdeki enflasyon, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki enflasyondan daha düşük. Bu sebeple uluslararası planda onlar daha avantajlı. Fakat gene de enflasyon olayının **sosyalist ülkelerde GÖRÜLMEMESİ sürekli artan planlı sosyalist üretim,** sosyalizmin emperyalizm karşısında bir kere daha güçlü olduğunu ispatlıyor ve sosyalizmin gücünü artırıyor. Dünya pazarlarında sosyalist ülkelerin malları, emperyalist-kapitalist ülkeleın mallarının yerini alıyor. Yani enflasyonun varlığı, emperyalizmin dünya üzerindeki **ekonomik** ve dolayısiyla **politik** HEGEMONYASINI sarsıyor. Örneğin maden kömürü, çelik ve petrol üretiminde Sovyetler Birliği son yıllarda birinci sıraya yükselmiştir. 1950'de sosyalist ülkelerin dünya endüstriyel mallar üretiminde payı %17,8 iken, 1973'de %33'e yükselmiştir. Bu ülkelerin 1975 yılı dış satışları bir yıl öncesine göre %20 oranında artmıştır.

Kısaca, enflasyon, kapitalist ülkeler tek tek alındığında belli bir sınıra kadar sermayenin yararına, o ülke halklarının zararına işler. Tüm dünyaya bakıldığında kapitalist ve sosyalist ülkeler karşı karşıya konduğunda son duruşmada kapitalizmin zararına işler.

Seydişehir'de Faşist Saldırılar Sürüyor

(Baştarafı 16. Sayfada)

Sivil - Resmi faşist güçler bu saldırılarıyla devrimcileri sindireceklerini umarlarken tersi oldu, her saldırı, devrimcileri daha bir biledi, kararlılıkları daha bir arttı. Bunun üzerine faşist köpekler daha büyük bir saldırıya girişerek 9 Aralık olaylarını tezgahladılar.

9 Aralık 1979 günkü olaylar da şöyle gelişti:

İşçisiyle, köylüsüyle, öğrencisiyle tüm halka zulüm eden faşistlerin işgalinde bulunan garaj yöresinde CHP gençlik kollarını taşıyan ilericilere ve onlara yardım eden devrimcilere ilk saldırı saat 15.00 sıralarında yapıldı. Çoğu yabancı olan 50 - 60 kişilik bir faşist gurubu silah, taş ve sopalarla saldırdılar. Fakat devrimcilerin kararlı savunmaları sonucu çareyi kaçmakta buldular. Olaydan sonra gelen polisler, faşistlerin attıkları kurşunların kovanlarını toplayıp sanki silahı kullanan devrimcilermiş gibi onların üzerlerini aradı. Böylece faşistlere yeniden saldırmaları için göz kırpmış oldular. Bu olaydan 2 - 3 saat sonra toparlanan faşistler garaja mevzilendiler. Bu sırada CHP ilçe yöneticileri dağılabilmek için polisin tedbir almasını istediler. Fakat tam devrimci kitle CHP binasını terkederken, polisler garajı boşaltıp gittiler. Silahlı olarak mevzilenmiş olan faşistler bunun üzerine dağılmakta olan devrimcilere taş ve silahlarla saldırıya geçtiler. Önceden planlandığı açıkça belli olan saldırıda, çeşitli sokaklardan ve Türk - Metal sendikasından açılan ateş sonunda 4 ilerici arkadaş ağır yaralandı. Tarama biter bitmez faşistler önceden hazır bekleyen taşıtlarla olay yerinden uzaklaştırıldılar.

Daha sonra hükümet binasının önünde toplanan halk bu katliam girişimini ve emniyet kuvvetlerinin taraflı tutumunu protesto ettiler.

Kitleyi tarayan faşistlerin bazılarının isim ve adresleri bilinmesine rağmen halkın baskısı sonucu ancak iki kişi gözaltına alınmıştır. Ancak ertesi gün bu katliam girişimini protesto amacıyla 1 günlük boykot uygulayan Lise ve Ticaret Lisesi'ne saldıran polis onlarca öğrenciyi gözaltına aldı.

Tüm bu saldırılarda görüldüğü gibi polisler açıkça faşistlerle birlikte davranmaktadırlar. Parababalarının bu gönüllü ve maaşlı çeteleri elele başta işçi sınıfımız olmak üzere kendilerinden olmayan herkese saldırarak bu iğrenç sömürü ve soygun düzenini ilelebet sürdürmeye çalışıyorlar. Ama üanılıyorlar. Tarihin sayfaları hergün işçi sınıfının ve halkların zaferleriyle kabarıyor. Bunların ağababası başköpek Hitler bile, tarih yörüngesinin işçi sınıfı ve ezilen halklardan yana dönüşünü durdurma başaramadı. Onların çömezleri olan bu faşist çetelerinki de asla yetmeyecek.

Faşist çetelerin bugün bazı yerlerde geçici başarılar kaaznmasının altındaki en büyük gerçek devrimci güçlerin dağınıklığıdır. Onların bu alçakça saldırılarına son verecek olan şey halkın örgütlü gücüdür. Oysa halkı örgütleyecek olan biz devrimciler böylesine dağınık olunca faşistlere mevziler kaptırıyoruz. Dolayısıyla her olaydan devrim açısından bazı dersler çıkarmak zorundayız.

Biz bu olaylardan çıkardığımız dersler doğrultusunda Seydişehir'de var olan devrimci gurupları —Kurtuluş, Devrimci Sol, İGD— eylembirliğine çağırdık, ve öncelikle faşistlerin elinde olan Garaj bölgesinin güvenliği için ortak mücadele önerdik. Kurtuluş'un Seydişehir çapındaki eylembirliği önerisi uzun tartışmalar sonucu karara bağlanamayınca, hiç olmazsa Garajın güvenliği için ortak davranalım diye ısrarlı olduk. Fakat her üç gurupta garajda devamlı bulunamayacaklarını öne sürerek gelmediler. Bundan dolayı Garaj, faşistlerin işgalinden kurtarılamamış olarak dufmaktadır. Oysa böyle somut bir mücadele alanında bile birlik olamıyorsak birlik diye yırtınmamızın alemi kalır mı?

Bu örnekte de görüldüğü gibi dağınıklığımızın acısını başta kendimiz olmak üzere tüm emekçiler çekmektedir. Seydişehir bunu en açık bir biçimde yaşadı ve yaşıyor. Böylesi olaylara ülke çapında da hergün rastlıyoruz. Tümüne birden son verebilmek için yapılacak tek şey, devrimcilerin gurup katırlıklarını bir yana bırakarak, bir an önce UYANIŞ - DERLENİŞ - BİRLEŞİ yoluna girerek gerçek işçi sınıfı Partisini yeniden örgütlemeleridir. Ancak bu yola girer. Gerçek İşçi Sınıfı Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesini örgütleyebilirsek, ülkemiz ölçüsünde Parababalarından-Finans-Kapital ve Tefeci Bezirganlıktan - bu cinayetlerinin ve saldırılarının hesabını sorar, DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI kurabiliriz.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM
FAŞİST POLIS İŞBİRLİĞİ MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ!
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN BİRLİK YOLUNDAKİ MÜCADELEMİZ

Seydişehir'li
Devrimci Derleniş'çiler

——oOo——

LENİN VE TÜRKİYE

(Baştarafı 5. Sayfada)

Oysa **kapitalizm** yalnız **«ilerici»** veya hele bizdeki kadar sade suya, **«Devrimci** olmakla kalamazdı. Kapitalizm kendi **olumlu** yanında, gene kendisi için dahi sonsuz **olumsuz** yanları bulunan bir düzendi. Onun getirdiği yığınla **iflaslar,** yığınların izafi (görecil) **yoksullukları** sosyal çelişklieri tarihte görülmedik ölçülerde büyütüyordu. Ve ister istemez, bütün kapitalist çelişkileri, Gordiyos'un kör düğümü gibi kesecek modern bir sosyal sınıfı, proleteryayı, kapitalizmin «mezar kazıcıları»nı yaratıp çoğaltıyor, örgütleyip bilinçliyordu.

Legal Marksizm, bilimcil sosyalizmin anarşizme, Popülizme, Nihilizme, Narodnovoltsi (Halk İradesi» ciliği ve ilk adlarını alabilecek tüm küçük burjuva sosyalizmlerine karşı giriştiği eleştiriyi tek yanlı kullanıp popülizme batırırken kapitalizmi şanlandırma eğilimidir.

Daha ötelere gitmeye ne hacet?

Çarlık gibi Osmanlılık da, **Kapitalizmin** ölüm çağı olan Emperyalizm çağında batmış Kâr'ı Kadim bir Lendûha antika impaartorluktur. Her iki imparatorluk da hemen hemen aynı günde ikinci emperyalist evren savaşı içinde battı. Çarlığın yerine **Sovyetler** düzeni geçti. Osmanlılığın yerine **Türkiye Cumhuriyeti** düzeni geçti.

DÜNYANIN **en geri** Çarlık ülkesinde insanlar yarım yüzyılda dünyanın **en ileri** ülkesi olarak, dünyanın yarı üretim kapasitesini tekelinde tutan birleşik Amerika ile uzayda ve düzeyde at başı birlik yarışıyor. Aynı yarım yüzyıl içinde Türkiye Amerika'dan buğday gelmese aç kalacak bir Amerikan üssü ve uydusu durumunda en acıklı işsizlik ve pahalılık cehennemi kesilmiştir.

Lenin'in anısı, bu açıdan değerlendirilmelidir. Hiç değilse kendilerini **sosyalist** sayanlarımız, o 19. yüzyıl sonunda kalmış görünen **popülizm** ile **Legal Marksisizm** ilkelciliğinden kurtulmanın bilincine varabilirler ve varmalıdırlar. **«Yuvar çağı»**nın primitivizmi artık bir daha geri gelmemecesine bitmeli ve geri tepmemelidir. Bu da ancak ve yalnız aşiret reisliği, tekke Maşrık'ı âzamlığı uslûbunda süre gelmiş Yuvarlar ölçüsünde **çete savaşı** yerine ülke ve Dünya ölçüsünde değerlendirilmiş işçi sınıfı **örgütünün** ordulaşması, ordu savaşı, politik ordu savaşi yapması ile olur.

(Aydınlık Sosyalist Dergi
Nisan 1970, Sayı: 18)

——oOo——

İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLENMESİNDE

(Baştarafı 16. Sayfada)

Toplumun her kesimi gibi İşçi Sınıfımız da mümkün olan her örgüt biçiminde örgütlenmelidir: Kooperatif, dernek, birlik, tüketim sandığı v.b. gibi. Fakat unutulmaması gereken, kitlelerin maddi şeyler uğruna harekete geçirilebileceğidir. İşçi Sınıfının doğrudan maddi çıkarını savunan örgütü sendikasıdır. Ve İşçi Sınıfını Burjuvaziyle dolaysızca karşı karşıya getirir. Bu yüzden Proletarya Partisinden sonra İşçi Sınıfının en önemli örgütü sendikalardır. İşçi Sınıfını tek tek bireyler düzeyinde kavramak mümkün değildir. Fakat Sendikal mücadele Sosyalistleri İşçi Sınıfı kitlesiyle yüzyüze getirir. O yüzden sendikalar İşçi Sınıfını örgütlemede yakalanacak ana halka olur.

Bu ana halkayı yakalamakta hiç bir önyargının tutsağı olmamak gerekir. Lenin'in önerdiği gibi en gerici sendikalarda çalışmak bile ilke olarak kabul edilmelidir. Enerjimizin ve zamanımızın yüzde 99'unu işçi sınıfına harcamamız bu enerjinin ve zamanın sendikal çalışmaya ayrılması biçiminde somutlanmalıdır. Çünkü sendikal mücadele deneyi olmayan proletaryanın siyasal görevlerini başarması beklenemez.

Çalışma biçimimizi sendikal çalışma olarak belirlememiz de yetmez. Hattâ en gerici sendikalarda çalışmayı prensip olarak benimsememiz de yetmez. Her durumda somut durumun somut tahlilini yaparak tutulacak yol belirlenmelidir. İçinde çalışma olanağı bulunan sendikalarda çalışmak prensiptir. Fakat içinde çalışma olanağı bulunmayan; binbir emekle getirilmiş işçi ilişkilerini dağıtmaktan başka bir iş yapmayan sendikaların kuyruğunda gitmenin ise devrimci bir ilke olamayacağı açıktır. Örneğin, hem de sosyalist geçinen, Maden-İş gibi sendikaların kuyruğuna takılmak ilke olamaz. İşçileri binbir çabayla sendikaya getiren Proleter Sosyalistlere «bunlar Maoisttir, goşisttir», v.b. gibi karalar çalarak işçilerden soyutlamaya çalışan ve sendikada suyun başını (yönetimini) tuttukları için de ister istemez bunu başaran sendika gangsterlerinin kuyruğundan gitmek İşçi Sınıfına hiç bir şey kazandırmaz. Bu ve benzer durumlarda Bağımsız sendikalar kurmak tüm engellerin üstünden atlamamızı sağlayabilir. İşçi Sınıfı içinde zincirlerimizden kurtulmuş olarak çalışma olanağına kavuşabiliriz.

Bu çalışma biçimi hiç bir zaman İşçi Sınıfını bölmek anlamına gelmez. Sadece Sendikaların başına tünemiş Sendika Ağalarının engellemelerinden kurtulmaktır. Nihai amaç İşçi Sınıfının Ekonomik ve Politik örgütsel birliğini sağlamaktır. İçinde bulunduğumuz durum biçimsel olarak bizi ayrılıkçı duruma düşürüyorsa bundan komplekse kapılmanın yeri yoktur. Ortada bir suç varsa suçlusu biz değiliz, bizi ayrı örgütlemek zorunda bırakan sendika ağalarıdır.

SONUÇ

Önümüzdeki günler Finans-Kapitalin faşizmi oturtacağı günler olacaktır. Böyle bir dönem İşçi Sınıfı içinde çalışmanın bir kat daha önem kazandığı dönemdir. İşçi Sınıfı Devrimcileri, her olanaktan yararlanarak İşçi Snıfı denizinde balık olmalı, İşçi Sınıfını örgütlemeli, kendisi İşçi Sınıf içinde arınma ateşinden geçerek gerçek İşçi Sınıfı Devrimcisi olmalıdır. Bunun sağlanabilmesi için sadece sendikacılık yapmak yetmez. Hattâ sendikacılık bizzat işçilerin yönetiminde olmalıdır. Aydınlara düşen görev ise işçileşmek, işçilerle birlikte fabrika cehenneminde yaşamak, düşünce ve davranışça işçileymek, bir yandan da işçilere Bilimsel Sosyalizmin teorisini götürerek işçilerin aydınlaşmalarını sağlamaktır. Sendikal çalışma bu karşılıklı alış verişin en kolay, en yaygın bir şekilde başarılabileceği platformdur.

Son amaç İşçi Sınıfının kendisi için sınıf durumuna getirilmesi ve devrimin başarılmasıdır. Her araç gibi sendikal çalışma da bu amaca hizmet etmelidir. Aksi Sendikalizm denen oportünizm batağına düşmek olur.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

İşçi Sınıfının Örgütlenmesinde Sendikaların Önemi

En Eski Sosyalizmin «körün değneği gibi» bellediği ve belletmeye çalıştığı bir gerçek vardı: Türkiye'de Demokratik Devrim **«başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere»** başarılacaktı. 20. yüzyılda İşçi Sınıfının öncülük etmediği hiç bir hareket gerçekten devrimci, sonuna dek tutarlı devrimci olamazdı.

Marksizm-Leninizmin bu en yalın gerçeğini En Eski Sosyalizmin temsilcisi Hikmet Kıvılcımlı 12 Mart öncesi tüm sapmalara, sapıtmalara karşı var gücüyle savundu. O, gerek TİP'n parlamentarist, Sendikalist Burjuva Sosyalizmine karşı İşçi Sınıfının seçimden seçime sandık başına gidecek bir kuru kalabalık olmadığını, Onun çağımızın biricik yaratıcı gücü, kitlelerin öncüsü olduğunu yılmadan anlatması ve gerekse Türkiye'de İşçi Sınıfı yoktur, bu yüzden devrimde İşçi Sınıfının fiili öncülüğünden sözedilemez diyen MDD ve Dev-Genç hareketlerine karşı sürekli İşçi Sınıfının Türkiye'de var olduğunu ve Devrimin öncüsü olduğunu bıkmadan, usanmadan tekrarladı.

Sonunda bu uyarıların ve bu uyarılarla birlikte getirilen önerilerin ne denli haklı olduğu yaşanan olaylarca en kör göze batırıldı. İşçi Sınıfımız grevleri, direnişleriyle **Kendisi Sınıf** olarak var olduğunu haykırıyordu. Hele 15-16 Haziran Direnişleriyle **Kendisi İçin Sınıf** olmaya ne denli hazır olduğunu en kör gözlere batırırca dile getirdi.

Ardından Halkın örgütsüzlüğünden sonuna dek yararlanmasını bilen Finans-Kapitalin, provokasyonlar dizisiyle tezgahladığı 12 Mart Faşizmini yaşadık. İşçi Sınıfının varlığından bile şüpheli olan küçük-burjuva sosyalizminin **«Şehir Gerillası»**, **«Öncü Savaşı»** girişimleri ise Finans-Kapitale Faşizm gerekçeliği yapmaktan başka bir sonuç vermedi. Veremezdi.

12 Mart yenilgisi En Eski Sosyalizmin kulakarkası edilen eleştirilerinin ne denli hayati gerçekleri dile getirdiğini bilinçlere çıkardı. En Eski Sosyalizm düşünce - davranışı üste çıktı. TSİP Oportünizmi En Eski Sosyalizmi rezil etmek için elinden geleni arkasına komayarak kendi oportünizmlerini Hikmet Kıvılcımlı'ya bulaştırarak; sonra da En Eski Sosyalizmi inkâr ederek En Eski Sosyalizm düşünce ve davranışının tekrar alta düşmesine, yeniden altta güreşmek zorunda kalmasına neden oldu.

Proletarya Partisi yine Reorganize edilememiş Türkiye Solu yine dağınıklığın ve grup ortamının içine düşmüştü. Bu kaosun bitmesi, dağınıklığın sona ermesi ancak bir Derlenişle mümkün olabilirdi. Derleniş ise sadece derleniş sözü edilerek gerçekleşemezdi. Proletarya Sosyalizminin Öncü Grup olması, ancak Derlenişi gündeme getirebilir ve Derlenişi sağlayabilirdi. Öncü Grup olmak ise herşeyden önce Öncü Sınıf içinde çalışmakla mümkündür. Sadece çalışmak da yetmez. Lenin'in deyimiyle zamanın yüzde 99'unu İşçi Sınıfına harcamak gerekir. Hiç aceleciliğe düşmeden sabırla, inatla bu çalışmayı yapmak gerekir. Bu çalışmanın ihmal edildiği söylenemez. Türkiye'nin objektif gruplar ortamında başı gangster sendikacılarca tutulmuş (ki bunların Sosyalist maskeli olmaları hiç bir şeyi değiştirmez) İşçi Sınıfı içinde yeterli etkinliğe ulaşabilmek mümkün olamamıştır. Harcanan enerji ve zaman oranında mesafe katedilememiştir. Sonuç tek tek işçileri bilinçlendirip kazanmakla sınırlı kalmıştır. Bu ise amaca ulaşmaktan çok uzakta olunduğunu gösterir.

O zaman yanlışı ya da eksiği bulmak gerekir.

Amaç, İşçi Sınıfını kendisi için sınıf haline getirmektir. İşçi Sınıfının en yüksek örgütlenme biçimi Onun Partisidir, Proletarya Partisidir. Proletarya Partisi, İşçi Sınıfının iktidar mücadelesi veren Öncü Örgütü, Kurmayıdır. Fakat tek başına kurmayın varlığı mücadele için yeterli değildir. Eğer Parti her türlü örgütlenmeyi başaramazsa, bu örgütlerden başlayarak İşçi sınıfını örgütleyemezse, işçilerin kendiliğinden sınıf bilincine ve disiplinine ulaşarak partili olabilecek bir düzeye gelmelerini beklemek zorunda kalır. Bu ise örgüt körlüğünden başka bir şey olamaz. Hiç bir gerçek Proletarya Partisi de böyle bir yolu benimseyemez.

İşçi Sınıfının Partisinden sonra en önemli örgütsel silahı onun ekonomik mücadele aygıtı olan sendikasdır. İşçi Sınıfı ilk örgütsel mücadeleyi, ilk ekonomi-politik dersini, ilk sınıf bilincini sendikal (ekonomik) mücadele içinde öğrenir. Toplu sözleşmelerde ezilen sınıf olarak ezen sınıf olan Burjuvazi karşısında durumunun bilincine varır. Grevlerde Sınıf olarak kendi gücünü tanır. Politik mücadelenin gerekliliğine Burjuva Partilerinin kime hizmet etmek için var olduklarına, bu partilere karşı Proletaryanın da Partisiyle siyaset arenasına çıkmasının gerekliliğine dair ilk inançlarını edinir. Proletarya Partisi Hareketin Kurmayı olarak İşçi Sınıfının tüm örgütlerini ve Sendikalarını yönetebiliyorsa, bu bilinçlenme sürecine aktif etkide bulunarak gidişi hızlandırır. Öncü nitelikteki işçileri partide toplayarak Öncü Sınıf Proletaryanın devrime hazırlanmasını **sağlar.**

Bu genel kurallar Türkiye'ye gelince daha da can alıcı olurlar. Çünkü Türkiye'de henüz Proletarya Partisi yoktur. Onun yerine kendisini Proletarya Partisi sanan gruplar Harekette egemendir. Bu dağınıklık ortamında bırakalım İşçi Sınıfının Politik mücadele vermesini, ekonomik mücadelesinin bile başarılı olması beklenemez. Zaten İşçi Sınıfının ekonomik-politik-ideolojik mücadele bütünlüğü sağlanamazsa mücadelenin her alanında bocalama kaçınılmazdır. Olan da budur.

Proletarya Partisinin Reorganizasyonu böylesine can alıcı bir sorundur. Reorganizasyonun sağlanabilmesi için Öncü Grup olmak zorunda olan bir hareketin ağırlık vereceği örgütlenme biçimi kendiliğinden belirmiş olur.

(Devamı 15. Sayfada)

Seydişehir'de Faşist Saldırılar Sürüyor

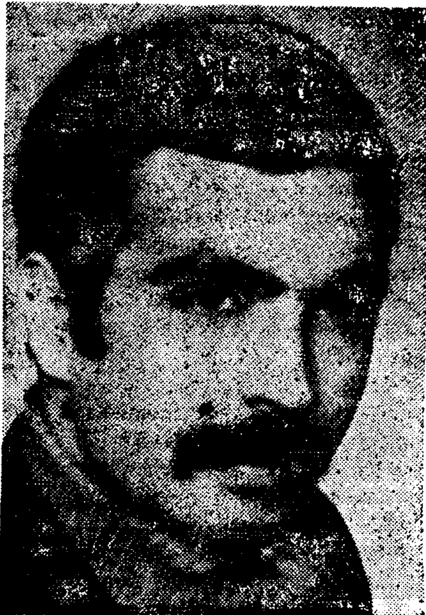
Parababalarının resmi ve sivil cinayet şebekeleri faşist çeteler, tüm ülkede olduğu gibi Seydişehir'de de devrimci mücadeleyi yoketmek için katliamlara, kitle taramalarına devam ediyorlar. Sivil faşistler bu saldırılarını Resmi Faşist güçlerle tam bir uyum ve işbirliği içinde sürdürüyorlar. Seydişehir'de yaşanan son olaylar da bu durumu çok açık bir şekilde bir kez daha kanıtladı.

Bilindiği gibi faşist çeteler 28 Mayıs'ta yaptıkları katliam girişimleriyle devrimci mücadeleyi yoketmek istemişler, ancak bu emellerine ulaşamamışlardı. Bunun üzerine yeni saldırılar planlamaya başlayan faşistler, şimdilerde bu planlarını uygulamaya koyuldular. Okulların açıldığı ilk günde Sanat okulunda ve Fabrikada faşistler planlı bir şekilde devrimcilere saldırdılar. Fabrikada ilerici bir işçiyi vururken, Sanat okulundan devrimcilerce püskürtüldüler.

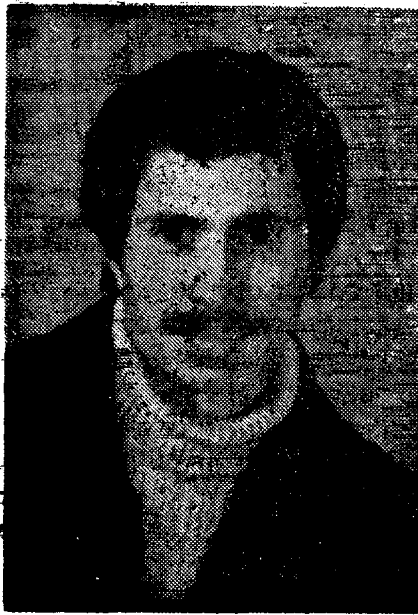
Bu olaylardan sonra devreye giren polis, devrimci öğrenci kitlesini dağıtmak için hergün öğrencilere saldırmaya başladı. Okul çıkışlarında, kahvelerde, çarşıda velhasıl nerede görürse devrimci öğrencileri coplamaya girişti. Toplu yürüyorsunuz diyerek devrimcileri coplayan, dağıtan, hatta gözaltına alıp işkence eden polisler, biryandan da faşistlerin toplanması ve örgütlenmesi için ellerinden geleni yaptılar. Faşistlerce evi bombalanan devrimci arkadaşımızı gözaltına alarak bombalananı cezalandırırken, bombalayan faşistlere hiç dokunmayarak onları ödüllendirmiş oldular.

(Devamı 15. Sayfada)

Devrim Şehidi Yoldaşlarımızı Anıyoruz

ŞÜKRÜ BULUT
(1952 - 6.1.1976)

DOĞAN TERLEMEZ
(1956 - 16.12.1976)

ONLAR, **PROLETARYA PARTİSİNİN VE HALK KURTULUŞ CEPHESİNİN** KURULMASI İÇİN SAVAŞAN ADSIZ NEFERDİLER.
ONLAR, BİR AVUÇ FİNANS-KAPİTAL, TEFECİ BEZİRGAN ÇAPULUNA VE TAHAKKÜMÜNE KARŞI ÇIPLAK EL, ÇIPLAK GÖĞÜSLE DÖĞÜŞTÜLER.
VE ONLAR, ÖMÜRLERİNİN HENÜZ BAHARINDAYKEN FİNANS - KAPİTALİN HAİN TUZAKLARINDA KAHPECE KATLEDİLDİLER.
MÜCADELELERİ ÖNDERİMİZ, BAYRAKLARI ELLERİMİZDEDİR.

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Dizgi: Gazi Matbaası
Baskı: Zafer Matbaacılık, Çatalçeşme Sk. Tevfik Birkan Han No: 1 Cağaloğlu-İs.